Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Ви не думайте, що я літун: мене чомусь самі кругом звільняють.

ПЕРЕЦЬ

№ 12 (814). Рік видання 43-й

Ціна номера 12 коп.

КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ 1969

Телеграфне агентство Перця

НА МУЗИЧНІЙ ОРБІТІ

У Донецьку відкрито філіал Одеської фабрики музичних інструментів. Новостворене підприємство виявилося винятково рентабельним. Його колектив з успіхом ремонтує браковані піаніно, які в достатній кількості надходять сюди з Одеси. Для безперебійного забезпечення філіалу сировиною керівництво фабрики розробляє план дальшого збільшення випуску браку.

(Кор. ТАП).

АВТОМАТИКУ — В ПОБУТ

ХУСТ Закарпатської області. (Кор. ТАП). Виробництво автоматичних та напівавтоматичних меблів освоїли умільці місцевого мебльового комбінату. Автоматичні меблі самі, без втручання людини, розпадаються на складові частини. Напівавтоматичні трансформуються після легкого дотику.

Першу партію оригінальних виробів надіслано покупцям.

ШЛЯХОМ КУТУЗОВА

ВОЛОДАРСЬК - ВОЛИНСЬКИЙ (Житомирська область). Теплого весняного ранку тут трапилась незвичайна подія. Місцевий житель на прізвище Фетісов розвалив вал древлян. Надвечір мешканці вулиці Руднєва помітили, що крізь історичну Кутузівську фортецю-парк пролягла свіжа дорога до будинку Фетісова. Як повідомляє наш кореспондент, М. Фетісов міркував так: Михайло Іларіонович Кутузов колись в'їжджав до фортеці центральною алеєю. А хіба я, Микола Іларіонович Фетісов, не можу те ж саме зробити? Михайло Іларіонович Кутузов всього-навсього полководець, а я, Микола Іларіонович Фетісов — все ж начальник дільниці Володарськ-Волинського кар'єру.

НАПАД ВІДБИТО

ХМЕЛЬНИЦЬКА область. (Телеграфом). Серед білого дня на голову Старосинявського міжколгоспбуду т. Пастуха налетіла група людей, озброєних рішенням райвиконкому від липня 1968 року. Нападники зажадали, щоб він ліквідував недоробки в чайній, спорудженій міжколгоспбудом на станції Адампіль ще два роки тому, і таким чином виконав згадане рішення.

Рішучими діями т. Пастух відбив напад.

ХУДОЖНІЙ ШЕДЕВР

Власником художнього шедевру став Городище-Пустоварівський радгосп (Володарський район на Київщині) після того, як одержав з капітального ремонту свій трактор ДТ-20. За порівняно невелику плату — 600 карбованців — Узинське відділення «Сільгосптехніки» не тільки відремонтувало цей трактор, але ще й художньо розмалювало його. Під густим шаром фарби не стало видно ні тріщини в блоці, ні інших технічних дефектів, які не дозволяють тракторові працювати на полі.

Зважаючи на високу художню цінність капітально пофарбованого трактора, механізатори радгоспу одноголосно вирішили відправити його на виставку.

Мал. К. ЗАРУБИ

— Знову зіпсують нам культурний відпочинок.

Телеграфне агентство Перця

СВЯТКОВИЙ ФЕЙЄРВЕРК

с. ГРЕМ'ЯЧЕ Дзержинського району Житомирської області, (Наш кор.). Вчора тут відбувся святковий фейєрверк. При дружньому миготінні сотень каганців і лойових свічок громадськість урочисто відзначала п'яту річницю з дня завершення повної електрифікації села.

Електриків на святковому фейєрверку не було. Вони, як і завжди о цій вечірній порі, шукали пошкодження на лінії енергопостачання.

ВЕЛИКІ НАДІЇ

Неабиякого економічного ефекту домоглися керівники Криворізького заводу газової апаратури. Переставши комплектувати газові плити бічними поличками, вони раптом виявили, що домогосподаркам ця раціоналізація приносить лише дрібні незручності, зате ж дирекції заводу — велику надію на одержання премії за економію металу.

ЗМАГАННЯ ТРИВАЄ

ДЕНИКІВКА Тетіївського району Київської області. Керівники місцевого цукрозаводу викликали на змагання товаришів із Сокальського шляхового відділу (Львівщина). Боротьба йде під гаслом: «Чия купа більша?»

Спочатку перемагали товариші з Київщини: сміття і відходи цукрозавод валив в одну купу. Під вікнами робітників радгоспу. Сокальці почали купи розкладати: під гуртожитком і житловими будинками райцентру.

Тепер приклад сокальців наслідують і дениківці. Але якщо сокальці те сміття поприсипали купами щебеню, то дениківці до цього ще не додумались. Перед ведуть сокальці.

З ДАЛЬНІМ ПРИЦІЛОМ

ЛОХВИЦЬКИЙ власкор ТАП (Полтавська область) повідомляє: котлован, виритий у центрі села Бодакви під фундамент нового магазину, перетворено на плавальний басейн. Уже два роки тут проводить свої тренування команда майстрів будівельного управління № 4 Полтавської облспоживспілки. Перспективний план тренувань, затверджений облспоживспілкою, розраховано на десять років. Після завоювання командою першості на Олімпійських іграх 1980 року будівництво магазину буде продовжено.

ПОПОВНЕННЯ КІМНАТИ СМІХУ

РОЖНЯТІВ Івано-Франківської області. (Наш кор.). Тут відбуваються регулярні зустрічі халтури з макулатурою. Місцева друкарня закупила десь солідну партію бракованого паперу, серед якого трапляються зіпсовані відбитки нашого журналу. На другому, відносно чистому боці цього браку друкарі на повний хід шльопають різні бланки. Недавно одержав своє замовлення і Долинський газобензиновий завод — 3000 великих бланків, надрукованих на звороті макулатурних відбитків «Перця». Частину халтурних бланків адміністрація заводу люб'язно передала нашому кореспондентові для кімнати сміху Перця.

Ті самі гості—в ту саму хату

НЕВИЛІКОВНА ХВОРОБА

У ЧОТИРНАДЦЯТОМУ номері «Перця» за минулий рік було надруковано фейлетон «Нежить на Тернопіллі». Розповідалося в ньому про дивну й специфічну хворобу деяких керівників тернопільських підприємств — на цих керівників несподівано нападало чхання. Як тільки їм казали: «Не можна, люди добрі, відходами ваших підприємств занапащувати водоймища й нищити все живе в них», — вони одразу відповідали: «А нам на те начхати». І — чхали.

Сподівалися, що після фейлетону з епідемією нежиті буде покінчено.

Коли раптом — телефонний зойк з Бучача:

— Рятуйте! Задихаємося! І ми, і риба...

«Що за халепа, — думаю, — та ж тоді писалося, що санітарні лікарі прикрили в Бучачі забійний майданчик райзаготконтори, звідки стікав бруд у річку Стрипу».

Кричу в трубку:

— Невже санінспектори виявились слабодухими і все-таки відкрили забійний майданчик?

— Ні, — чую, — нема, богу дякувати, майданчика...

— Так чого ж ви ще хочете?

— Нормально дихати хочемо. А потім, чей же знаєте: байдуже ракові, в якому горшку його зварять. Отож і рибі байдуже, в чиїй гноївці її згноять... Словом, приїжджайте: понюхаєте — переконаєтесь.

Приїхав, понюхав, переконався: через центр славного Бучача вільно і плавно безіменним рівчаком течуть у Стрипу брудні помиї.

Вдався, як водиться, до історії питання.

Ще в серпні минулого року представники держводінспекції встановили, що з жомових ям Монастириського відгодівельного пункту, який чомусь примостився у Бучачі, цим рівчаком стікають у Стрипу жомокислі води. З цього приводу зацікавленим службовим особам обласного й районного масштабу було послано відповідного листа із звичною вже просьбою: вжити заходів. Зацікавлені особи відповідного листа прочитали. Але заходів не вжили.

Відгодівельники заповзялися відкараскуватись: не ми, мовляв, одні є творцями того брудного потоку.

І в лютому цього року на місце виїхала численна авторитетна комісія. Вона встановила, що в безіменний рівчак скидають стічні води спиртовий, цукровий і консервний заводи, відгодівельний радгосп, а також три міжколгоспних відгодівельних пункти — Бучацький, Чортківський, Монастириський. Водночас комісія встановила, що очисні споруди всіх названих підприємств діють більш-менш нормально. Крім Монастириського пункту. Очисні споруди цього пункту нормально діяти не можуть, бо очисних споруд на цьому пункті нема.

Мовою хімічного й фізичного аналізу акт, складений комісією, розповідає, що воно таке, той бруд, і чим він пахне.

Це (коли перекласти з наукової мови на простецьку) означає, що кожна рибина, добравшись до місця, де Стрипа з рівчаком зустрічається, повертається пузом догори і віддає душу риб'ячому богу.

Ті акти надихнули мене на довгу і палку промову.

— Товариші! — сказав я. — Як же вам не соромно обмежуватися хімічними та фізичними формулами?! Чому ви не звернулися по допомогу до партійних і адміністративних органів?! Адже ви знаєте, що це допомагає виліковувати нежить. Пам'ятаєте, скільки разів накладали дрібні штрафи на згадуваного у торішньому фейлетоні голову колгоспу Ногаса? Він до тих штрафів уже було звик, як до систематичного податку. І ні пари з вуст. А коли його притягнули до партійної відповідальності, то відразу очисні споруди збудував. Або ж пам'ятаєте: коли у свій час притягнули до кримінальної відповідальності завідуючого Бучацьким відгодівельним пунктом Гаврилюка й суд оштрафував його на 150 карбованців, то й це благотворно подіяло. То чому, — сказав я на закінчення, — ви не зажадали такого ж рецепту для завідуючого Монастириським пунктом Ю. Й. Голика?

— Та ми не проти допомогти людині, — хором зітхнули санітарні, водні й рибні інспектори, — але прокурор Бучацького району С. Руденко упирається.

І показали його цидулку. У тій цидулці-відповіді молодший радник юстиції повідомляє, що «комісія, перевіряючи роботу по охороні природи без представника Монастириського відгодівельного пункту, не зажадала пояснення від завідуючого пунктом Голика», що «викликаний у райпрокуратуру Голик Ю. Й. пояснив, що з висновками комісії не згодний». А тому: «доводжу до вашого відома, що нема достатніх підстав для порушення кримінальної справи». І підпис. З повними титулами.

Я хотів було, звертаючись до т. Руденка, виголосити другу промову. Хотів сказати:

— Невже, справді, нема підстав?! А чи відомо вам, товаришу прокурор, що комісія за три дні своєї роботи не змогла, хоч і старалася, розшукати ані Голика Ю. Й., ані його представників?! І невже ви самі не могли зажадати від Голика Ю. Й. пояснення по суті?! І невже від присутності Голика Ю. Й. вода в рівчаку стала б чистішою?

Але цієї, другої, промови я не виголосив, бо вирішив, що корисніше — попросити керівників обласної прокуратури прокоментувати відповідь товариша Руденка. Вони прокоментували:

— Це схоже на формальну відписку...

Оскільки у мене щодо цієї оцінки не було окремої думки, я промовчав і пішов у ресторан пообідати.

У ресторані були біфштекси, ромштекси, лангети. Страв із свіжої риби чомусь не було...

Є. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Тернопільська область.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Ніхто не хотів залишати грішну землю. Ні свині, ні телята. Але не хотіти — це одно. А як без кормів жити — цього на фермі колгоспу ім. Котовського Котелівського району ніхто не знав — ні люди, які тут працювали, ні безсловесні тварини. Завідуючому ж фермою М. І. Панюкову було не до кормів. Він не вилазив з пляшки і не бачив, як ті корми розкрадали. Не контролював діяльності завфермою і голова колгоспу Г. О. Дяченко. Так тривало, доки Полтавське обласне управління сільського господарства не розслідувало листа, одержаного Перцем з колгоспу.

Як повідомив начальник обласного управління т. Шрамко, за поганий догляд худоби і допущений падіж М. І. Панюкова звільнено з посади завфермою. А загальні збори колгоспників обговорили діяльність Г. О. Дяченка й звільнили його від обов'язків голови артілі.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Підгодовуються...

Анатолій ГОТУН

АБИ-ТО БЕЗ ПРИМІТКИ

Який порив! Який розмах!
Будує школу і сільмаг!

Старенький клуб? То не біда —
Палац культури закладає!

Що? Завалилася криниця?
Нам водогін зробить — дрібниця!

А вила, каже, і лопати
В музеї можете здавати,

Хазяйство ж — тільки на моторах.

Примітка:
раз у рік, на зборах...

ПОХВАЛИЛАСЬ

— Мене, як вас, ніхто не обрива,—
Тюльпанам каже гордо Кропива.

НА ДУМЦІ

Паньку на думці косовиця —
На свіжім сіні добре спиться.

ДОПЕКЛО

Пиячив Кость на все село,
І Костю весело було.
А це схилився край стола
І плаче — жінка запила.

с. В. Мотовилівка
Київської області

ВІЧНЕ МЕНЮ

Даремно філософи воду товчуть,
Не все в цьому світі мінливе.
У нашій їдальні лиш кадри течуть,
Змінити ж меню неможливо.

Ю. КЛЕЦ.

с. Шпитьки
Києво-Святошинського району

ПЕРША ЖЕРТВА

КАЗКА

Ця подія сталася у той далекий доісторичний час, коли про людей ще й не мріялось, а на земній кулі панував якийсь із геологічних періодів, певно, третинний, бо саме за нього, як свідчить наука, і з'явилися перші мавпи, від котрих уже проліг прямий шлях до нашого сучасника.

І от у цей сутінковий період, одного дня, удосвіта одвічну тишу дикого прапралісу знепацька роздерло таке оглушливе ревіння, що з несподіванки земна куля сахнулась убік, зрушила з круглої, як обід гарби, орбіти, похилилась і як шугонула світ за очі, то так з того часу і носить її перехняблено по еліпсу, завдавши багатьом поколінням дослідників клопоту: гадати — чому це вісь нашої планети перекособочена, а сама вона шугає навколо сонця, наче налякана.

Ревіння це було такої сили, що сколихнуло повітря, роздерло його на шмаття, зірвало з місця і як понесло кушмелити по світу, то й донині нема спокою від тих протягів, пасатів, мусонів, циклонів та антициклонів.

Від дикого реву пополотніли обидві земні маківки — верхня і нижня, крижаною сивиною взялися вершини гір і мало не півпланети пронизало вічною мерзлотою. Ріки, гнані жахом, зрушили з місця і кинулися врозтіч. Сколихнулись моря й океани і як хлюпонули у пошуках порятунку в береги, то й донині колотяться об них, як риба об лід. Звірина забігла — куди ноги занесли. Страуси й жирафи опинилися у саванах, мустанги — аж у преріях. Важких мамутів розметало по всьому світу, тому і знаходять їхні рештки у найнесподіваніших місцях: то у піщаному кар'єрі райпромкомбінату, то мало не в кімберлітовій трубці. Незграбних носорогів та бегемотів жужмом позакидало до жаб у тропічні болота. Леви з тиграми отямилися лише на околицях екватора. З переляку посивіли білі ведмеді й навіки втратили здоровий глузд сірі вислюки. Зебри, як посхоплювалися в піжамах, то й дотепер не віднайдуть свого національного одягу, бідні ж кенгуру дали такого дьору, що оговтались тільки на краю світу, в Австралії. А на довершення катастрофи репнула земна кора, покололась на скалки, більшими й меншими шматками розлізлась по планеті, від чого й утворились материки та острови.

Ревів первосвященик всього тогочасного мавп'ячого світу.

Причиною такого лютого гніву була звістка, що її принесла владиці одна з його наближених шептух.

— Сама бачила, — чавкотіла вона над вухом свого господаря. — Звелось на задні, а передніми як ухопить банан...

Від цих слів у владики спершу навіть подих перехопило, так він був ошелешений нечуваним в історії мавп'ячого роду вчинком.

— Що-о?! — заревів жахливим голосом, коли прийшов до тями. — Та як воно посміло вчинити подібне?!

А коли хвиля першого гніву трохи вщухла, владика наказав негайно розшукати і приволокти перед його очі зухвалого злочинця.

Це було мале, жваве мавпеня.

Не розуміючи, в чім справа, воно цікавим поглядом дивилося знизу вгору на спотворену лютю твар свого всесильного співродича, потім, аби чимось розраяти його, легко звелося навшпиньки і тут-таки вільно зірвало з дерева стиглий банан, що, до речі, давно вже спокушав владику, але досягти його святоша не міг: плід висів на кінчику гілки, надто тонкої, щоб дістатись по ній, і досить високо, аби дотягнутися до нього, стоячи навкарачки.

Мавпеня поклало банан до ніг владики й стало чекати винагороди чи бодай хоч похвали за свою кмітливість.

Та марні були його сподівання. Угледівши таке святотатство, що скоїлось у нього на очах, владика аж затіпався з люті.

— Єретик!!! — заволав він, тупочучи всіма чотирма лапами. — На палю його! До страти!! Інквізицію!!!

За мить, скручене гнучкими ліанами, бідне мавпеня вже лежало ниць і прощалося з осяйним, таким любим йому і бажаним світом, де просто сором бути голодним, як оці тупі, незграбні мавпи, що вічно гризуться за кожну гнилу шкоринку й неспроможні добути собі навіть звичайний банан, якщо той висить трохи вище їхнього лоба.

Очі бідолахи заслала туга. Про що воно думало, те мавпеня? Про свій вчинок, якому судилося на цілий щабель піднести мавп'ячий рід у його поступі до розумних істот? Ні. Воно ж було зовсім мале і нерозсудливе. Мавпеня знало тільки одне: воно порушило якісь родові закони і має за це загинути.

— Смерті йому! Смерті! — за звичкою волали мавпи у фанатичному запалі. — Нема спокути нечестивцю!

І в той же час кожна з них, ковтаючи слинки, нишком косувала вже оком на хащі, де серед вітття, майже торкаючись землі, спокусливо звисали солодкі банани.

О, тепер ці поборники перших релігійних традицій добре знали, як можна дістати раніше недосяжні для них плоди! Треба всього лиш...

Так було покінчено з кмітливим, безталанним мавпеням.

В чому ж була його провина?

Мавпеня порушило основи основ тогочасного мавп'ячого світу.

Йому першому з-поміж живих істот спало на думку звестися на задні лапи.

Віктор ПЛАХОТНИКОВ.

Петро РЕБРО

За що купив...

Гай-гай, цей екземпляр іще жиє,
То тут, то там його я впізнаю.
Він в ухо — шу-шу-шу і додає:
— За що купив, за те і продаю.

Для кожного у нього новина:
— Чи чули? Скоро Гнат з роботи — ф'ю!
А Гриця з дому вигнала жона!
За що купив, за те і продаю.

Весь час він губи дудкою трима:
— Дмитро вже у могили на краю.
А Жорі усміхається тюрма!
За що купив, за те і продаю.

У кожного він виявить гріхи:
— Оверко пропива платню свою.
А Гліб із секретаркою — хи-хи!
За що купив, за те і продаю.

Так день і ніч сичить він, мов змія,
І люди все прощають шептію,
Хто дорікне — він в крик:— Та я — не я!
За що купив, за те і продаю.

Нерідко з приймача він вісті ссе
Про те, як розкошують там, в «раю»,
А потім: — В них і те, у них і се!
За що купив, за те і продаю.

Цей тип як не брехне, то й не дихне,
Хоч присяга: — За правду я стою!
Чому ж усі ненавидять мене?
За що купив, за те і продаю.

м. Запоріжжя.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Я вже не кукурікаю, а каркаю, це тепер модно.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Що це ви шапкуєте перед цим наклепником?
— А він нам помагає план виконувати.

Валентин ЛАГОДА

ПРОСТО СОФІСТИКА!

(З НАТУРИ)

Як стало вже ходить нестерпно,
Здав черевики я в майстерню.
А як одержувать ішов,
То захопив ще й другу пару,
Бо збились ранти з підошов
(В командировці дав їм жару!)

Приходжу.
— Видайте!
— Дарма!
Сьогодні видачі нема.
Читали розклад наш при вході?
— Та пропустив... Сліпець та й годі!

Читаю. Каюсь. Винен сам:
Субота — справді — день прийому.
— Тоді, — зрадів, — приймайте: здам
Ті, що приніс сьогодні здому.

— Приймать? Куди приймати нам?
Забитий склад увесь взуттям!
Не з гуми ж він, не з вати...

— Так слід би, значить, видавать,
Щоб тим розгачувати гать
І склад ваш вивільняти!

— Як видавати?!
Ви — як пень!
Субота в нас —
прийомний день!

— Ну так прийміть! — Зрадів я знов. —
Таки ж в суботу я прийшов!

— Куди приймать?
Забитий склад!
І вже услід:
— Настирний, гад!

З олівцем по Богодухову

Роз'яснювати, що таке Богодухів — значить ображати богодухівців. Бо, як відомо, Богодухів — це те місто, що на багато років старіше від Харкова, а сам Харків — це тільки околиця Богодухова. Принаймні корінні богодухівці вважають саме так.

Богодухівці, усі без винятку, патріоти свого міста. Люблять його, дотримуються традицій і нічим в цьому відношенні не поступаються одеситам. Мабуть, тому богодухівця, де б він не був, пізнають одразу і запитують:

— Ти що, з Богодухова?

Приїхавши у Богодухів, постійно и де б ви не були, кажіть:

— Богодухів — це таки місто!

Ми б особисто додали: незвичайне місто. Тут, приміром, ви не зустрінете жодного дієтника. Є в богодухівських чайних дієтичні куточки, але немає дієтників. Мабуть, тому і в меню, як правило, дієтичні страви відсутні. До речі, директор Богодухівського комбінату громадського харчування Михайло Іванович Саранча, слава богу, теж не дієтник.

Богодухівці надивовиж гігієнічні. В їдальнях вони так чисто їдять, що ніколи не користуються салфетками, тому ті салфетки у чайних така ж диковинка, як і дієтичні страви.

Цікаві богодухівці і тим, що не люблять сидіти, а тільки ходять. Тому в міському парку і на автобусній станції немає жодної лавочки. Вони просто зайві.

Цінне у богодухівців те, що вони ніколи не хвилюються, не переживають. Газети читають не одразу, а так через днів три-чотири. Підходять до газетних вітрин, прочитають одну-другу замітку, а після цього самі себе заспокоюють: «А, це вже було — тиждень тому», або «А, це ми вже пережили».

Не помилимось, якщо скажемо, що Богодухів — єдине місто на Україні, де є штаб дружинників, але самих дружинників ви увечері не зустрінете. Бо кожний богодухівчанин сам собі дружинник. На хуліганів, п'яниць, що періодично шастають по вулиці Шевченка — богодухівська стометрівка — достатньо і двох міліціонерів: одного рядового, а другого — молодшого сержанта. Спокій у райцентрі забезпечено.

Оригінальний Богодухів і тим, що тут (уперше, мабуть, в Союзі) в готелі номери не замикаються. Ключі від кімнат ліквідовані. Крадіжок кажуть, не буває. От тільки дивно, що приїжджі цього новаторства побоюються і свої речі залишають у чергової або носять з собою.

І чим може Богодухів здивувати навіть світ — це биками без печінки. Так, нещодавно у 100 забитих биків на місцевому м'ясокомбінаті печінка виявилась тільки у 75. Це може підтвердити навіть директор м'ясокомбінату Василь Максимович Толстой.

Своєрідне у Богодухові будівництво. Все будують у вигляді величезних «коробок». Ці «коробки» без вікон і дверей роками чомусь називають то райбудинком культури, то універмагом змішторгу, то готелем-рестораном. Люблять такі «коробки» у Богодухові закладати. Навчилися б ще своєчасно їх закінчувати, то й тут богодухівці були б оригінальними.

І єдине, чим Богодухів не оригінальний, це тим, що хоче бути схожим на Київ — садить усюди каштани.

Словом, міняє своє обличчя. Колись це місто, кажуть, тонуло у зелені тополь, дубів, кленів. Тепер місто засипане корчами, пеньками і купами трісок. Новопосаджені каштани ще не цвітуть, і тому богодухівці не певні, що всі вони приймуться. А якщо приймуться, то коли виростуть? На це питання поки що ніхто конкретної відповіді не дає. Мовчимо і ми: поживемо — побачимо.

З олівцем мандрували, записували і малювали О. ЧОРНОГУЗ та С. ГЕРАСИМЧУК.

Що нам розповів Гордій Вареник

ПОВНА ЛАХВА

Недавно довелося мені побувати в Чернівцях. Йду центральною вулицею, коли хтось лап мене за руку.

— Добридень, Гордію! Не пізнаєте?

Приглядівся — наче десь бачив чоловіка. А він:

— Та це ж ви мені були порадили йти працювати на інструментальний завод. Я вам усе життя за ту пораду дякуватиму.

— І як воно працюється?

— О, чудово! Прийняли мене одразу, до того ж з великою радістю, бо тут завжди люди потрібні. Робота, мушу сказати,— краще не придумаєш. На зміну можна запізнюватися, додому — йти раніше, на обід — як їсти захочеться. А коли маєш якісь свої термінові справи, то й зовсім на завод не з'являйся. Тут до таких дрібничок ніхто не прискіпується. Ото було комісія прийшла перевіряти й засікла 29 чоловік, які запізнилися. Але то що? Так собі — дурничка. Рекорд у нас куди солідніший. Якось почали з цікавості рахувати й з'ясували: в минулому році прогули склали 1335 людино-днів. Крім того, ще з дозволу адміністрації пропущено 3564 людино-дні. І тепер справи не гірші.

Воно, щоправда, коли не виходиш на роботу, то трохи відбивається на заробітках. Але це не біда. Коли, бува, менше заробиш, то можна на заводі дещо поцупити й непомітно винести. Тут за цим теж не дуже слідкують.

Взагалі гріх скаржитись на нашу адміністрацію, на директора заводу товариша Ковальова. Хороші люди! Бува, звісна річ, що й у них терпець урветься, і вони починають гримати. Але ми в таких випадках діємо, як у відомому анекдоті, коли ото посварилися два сусіди. Один каже другому: «Ти бракороб!» А той у відповідь: «А в тебе жінка нечупара!» Так само й ми діємо. Тільки-но дирекція почне: не можна, мовляв, запізнюватися, прогулювати, розтягати матеріальні цінності й таке інше,— а ми у відповідь:

— Краще подивіться, в якому стані на заводі побутові приміщення — переодягнутися бридко; душові не працюють, у гуртожитках тіснота, в їдальні нема молочних страв, та й взагалі вона не обслуговує першу й третю зміну. Отож краще помовчіть!

Вони й помовчують. А що їм залишається? Не будуть же звільняти. Бо й так плинність кадрів у нас — ого-го яка. В минулому році з заводу пішло 373 чоловіки, якраз третина всього нашого міцного колективу.

Так що коли часом хто роботу питатиме, то нарайте, Гордію, сюди їхати. Не пожаліє! Бо, самі бачите, працювати в нас — одне задоволення. Як той казав, повна лахва!

...На цьому й закінчив розповідь мій знайомий. А я, до речі, коли у свій час порадив йому йти працювати на Чернівецький інструментальний завод, то й не гадав, що там так гарно живеться...

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Зустрів вашого Жору і, як бачите, він мене не впізнав!..

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

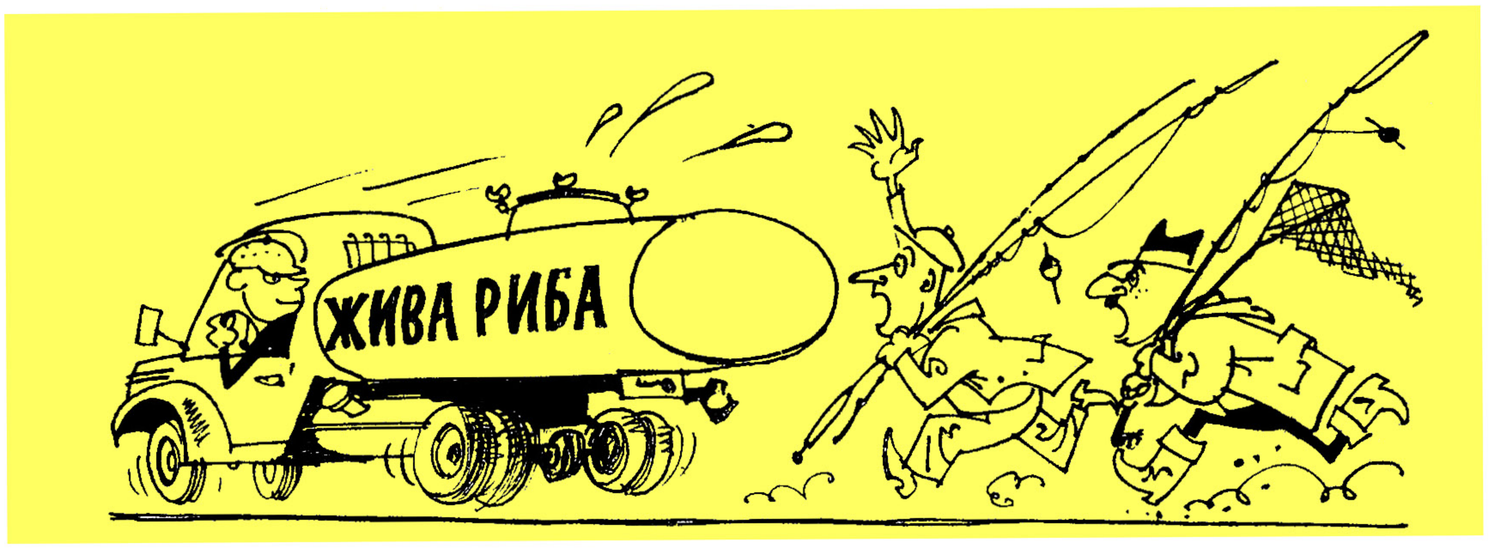

— Хоч скажи, у яку крамницю ти її везеш?!

Мал. И. КОГАНА

— Не знаю, що й подумати: прийшла на три години пізніше, а його все ще нема.

Перелицьовані приказки

Як корова в сідлі.

Не кажи «гоп», поки нема гречаників.

У нього п'ять п'ятниць на п'ятиденку.

Що у п'яного на язиці, те у судді в протоколі.

Не скуби, поки не виросло.

Малі діти — великі клопоти (при влаштуванні в дитсадок).

Друзі пізнаються перед зарплатою.

Де двоє б'ються, третій за свідка.

Живе, як у батька на базі.

Це тоді буде, як раки в магазині з'являться.

Маркіян ВИНОКУРОВ.

А. СКАЙЛІС

СМЕРТЕЛЬНА ОБРАЗА

— Офіціант Кріксі!

— Слухаю, товаришу директор!

— Громадянин, якого ви тільки що обслуговували, вискочив із ресторану розгніваний. Це ж був наш начальник — завідуючий відділом тресту Ведергайліс.

— Знаю. Він сам сказав мені про це.

— Ага, значить догадався, що ви новачок. Чому ж ви його образили?

— Не може бути. Товариша Ведергайліса я обслуговував зразково.

— Чого ж тоді він образився?

— Слово честі, не знаю.

— Що ви йому подавали?

— Бульйон, печеню, салат...

— Іще?

— Компот, печиво, каву!

— Більше нічого?

— Ну, потім я йому подав...

— О, я здогадуюсь! Ви йому подали...

— Рахунок, товаришу директор...

З латиської переклав Кость ОВЕРЧЕНКО.

●

Василь ГОЛОБОРОДЬКО

Хитрий Петро

В Петра частенько зуб болів.
Та він не йшов до лікарів,
Кріпився героїчно.
Зітхав, стогнав, аж завивав,
А як терпіння вже не мав —
За гроші — й по «Столичну».
Хильне швиденько чарок шість,
Добряче потім попоїсть
І враз про зуб забуде.
Дружина радить кожен день:
— Та вирви к бісу ти той пень
І мучитись не будеш.
Петро на це гука жоні:
— Ще дуже корені міцні!
А сам в душі сміється:
«Та й де б я тих зубів набрав,
Коли б я кожен раз їх рвав,
Як випить заманеться».

м. Полтава.

ІДІТЬ ВИ В БАНЮ!

(ОГЛЯД ЛИСТІВ)

Поет Корній Чуковський у своїй знаменитій дитячій книжці «Мийдодір» радить митися і умиватися навіть жучкам та павучкам. Про вищих тварин, аж до людини включно, і мови не може бути. Людина повинна і вмиватися і митися. Навіть та, яка не дуже любить це заняття. Бодай раз у квартал, а повинна.

В тому ж таки знаменитому «Мийдодірі» поет наводить більш-менш повний перелік засобів, з допомогою яких можна дотримуватись законів гігієни. Перелік передбачає і ночви, і ванну, і річку, і ставок, і океан і, між іншим, баню.

Баня, як на нашу думку, являє собою найоптимальніший варіант, з допомогою якого можна довести на практиці, що чистота — запорука здоров'я.

І ось чому. Не кожному громадянинові і не кожній громадянці ночви стануть у пригоді. Габарити можуть не дозволити. Ночви виробляються стандартні, а громадяни й громадянки, нівроку їм, часто й густо під цей стандарт не підходять, тісно їм у ночвах, тісно їм у баліїі А ванни не скрізь є! А річки, ставки, озера взимку замерзають! А океану, та ще й теплого океану, під рукою немає!

Що залишається робити? Залишається іти в баню...

На основі наукових досліджень було встановлено, чому люди ображаються, коли їм кажуть: «Ідіть ви в баню!» Доведено, що в місцевостях, де баня справно функціонує, пропозиція іти в баню нікого особливо не дратує. Пошлеш товариша в баню, а у відповідь чуєш: «Іди сам, я вчора був. Ох же ж і помився, ну вже ж і попарився!»

Але спробуйте послати в баню кого-небудь з мешканців села Торговиця Млинівського району на Ровенщині! Тут ви можете наразитися на неприємності: «Баня? Була в собаки хата, пішов дощ, вона й згоріла... Немає у нас бані. Річка Іква є, а бані немає. Річка протікає поруч, один з берегів її дуже б прикрасила баня. Але наш голова сільради А. М. Козик котрий вже рік радить нам митися безпосередньо в річці. Радити радить, а сам прикладу не показує».

Отут принагідно нам і хотілося б запитати у т. Козика, коли він збирається організувати в селі секцію моржів, бо влітку купатися в річці не штука.

Ще рік тому нікого особливо не дратувало запрошення піти в баню у колгоспі ім. Першого Травня (Яворівський район Львівської області). В баню то й в баню, помитися то й помитися.

Але стала в бані стеля аварійною і закрили баню на ремонт. Вірніше було б сказати: закрили баню на замок під приводом ремонту. А коли відкриють і коли ремонтувати почнуть, знає лише голова колгоспу т. Деревчук. Але він серйозний чоловік, він секрет уміє тримати.

А взагалі тепер не дуже часто можна почути слова: «У нас бані нема й не було, і невідомо коли буде!»

Здебільшого доводиться чути варіації на теми: «Баня у нас була, але зараз на ремонті, або: «Баня у нас є, але вона не працює».

Другу варіацію, наприклад, можна почути в колгоспі ім. Петровського Дераж нянського району на Хмельниччині. Тут уже третій рік існує баня. Правда, з одного боку вона наче є, а з другого боку її наче й немає. Бо для того, щоб вона стала банею, їй потрібні труби і казан. Баня, як і паровоз, потребує казана і труб, бо без цих дрібниць не буде ні ходу (у баню), ні пари.

А перша варіація характерна для Комунарівської птахофабрики П'ятихатського району на Дніпропетровщині. Тут баня була. І вона працювала. І робітники в ній милися, купалися, парилися. Так було, аж поки баня не запросилася на ремонт. І тут її замкнули на замок. Уже рік, як ні в кого за вухом не свербить, щоб баню відремонтувати. А мусило б засвербіти не тільки за вухом, бо коли рік баня не працює, всяке може статися.

Не треба думати, що проблема бані — проблема виключно сільська. По-перше, для любителя розпарити кісточки ніколи ніяка ванна не замінить бані, а, по-друге... По-друге, давайте, прочитаємо листа громадянина О. Ю. Старостіна, який пише нам з Херсона. Скаржитись на нестачу води в такому місті, як Херсон, якось не з руки. Всі, хто мав з географії бодай трійку, знають, що Херсон стоїть на березі Дніпра, однієї з найповноводіших річок у Європі. «І разом з тим, — пише т. Старостін, — помитися в місті Херсоні — проблема. Прийдеш в одну баню — води немає, замкнена. Прийдеш до другої—замкнена, бо каналізація забита. А третя — вихідна. Паритись вже не треба, ти попарився (вірніше запарився), поки бігав від бані до бані, а митися доводиться дома під краном».

Або візьмемо Звенигородку. Вона вигідно відрізняється від Херсона хоча б тим, що тут не треба бігати від бані до бані і запарюватися. Баня в Звенигородці одна. І працює вона лише 36 годин на тиждень. Коли підійти до цього графіка лише з арифметичних позицій, то жити можна: в середньому баня працює щоденно 5 годин і вісім хвилин. Але ми забули згадати про одну деталь. Тридцять шість годин на тиждень вона працює, коли не рахувати перебоїв. А перебоїв вистачає! Перебої вкладаються в години і навіть у дні. До того ж, на протязі тих, чисто астрономічних 36 годин, баня часто має в своєму асортименті лише холодну воду. Це особливо приємно тоді, коли надворі тріщить мороз.

...Листи про бані бувають різні. От із села Юрківець Немирівського району Вінницької області пишуть громадяни, що баня у них є. І все, що треба мати справжній бані, теж є. А не працює баня лише тому, що в колгоспі ніяк не можуть підшукати гідну кандидатуру, яка б відповідала за технологію банного процесу. Словом, є вакансія завідуючого банею, хоч конкурс в газеті оголошуй.

Ну, товариші шановні, ця ситуація дуже нагадує старий анекдот: «Чого ваші тато вмерли?», «З голоду. Не могли знайти ножа, щоб хліба вкраяти».

Гірше коли завідуючого банею відшукати неважко, а значно важче відремонтувати чи збудувати баню.

От про це «гірше» пишуть нам з багатьох місць.

Колгоспники села Остап'є Великобагачанського району на Полтавщині скаржаться, що баня у них будується вже чотири роки і кінця тому будівництву не видно.

П'ять років чекали бані мешканці селища Клавдієво (Київщина), і хоч діждалися, нарешті, але радості мало, бо в бані часто немає води. Ні гарячої, ні холодної.

Листи свідчать, що щось подібне відбувається і в селі Селище Сокирянського району Чернівецької області. Там таки, в Чернівецькій області, в Заставнянському районі, а конкретніше — в селі Кулівці стару баню розвалили тому, що була старою, а нову не побудували.

Довго збираються будувати бані і в селі Дуболугівка Ніжинського району Чернігівської області, і в селі Великі Кліщі Народицького району Житомирської області.

Отож, виходячи з вищесказаного, хочеться звернутися до працівників міськкомунгоспів, до голів колгоспів, до голів селищних рад та сільрад з таким закликом:

— Ідіть ви, товариші, в баню! Ідіть і вияснiть, чому вона не працює. А вияснивши, зробіть так, щоб вона почала нарешті працювати. Ідіть, дійте! Бо великий конфуз може трапитися. Як з одним головою. (Ми його прізвища спеціально не називаємо, бо може згоріти чоловік від сорому). Так про того голову діти, бігаючи по селу, знаєте, що співають? А співають вони отакий куплет:

«Ой, чого наша баня не топиться,
Бо наш голова ніколи не моїться!»

Куплет за формою трохи підгуляв, але за змістом, видать, правильний.

Словом, остерігайтесь, щоб про вас таких куплетів не почали співати. Ідіть в баню і робіть що треба.

М. БІЛКУН,
К. ДІДЕНКО.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

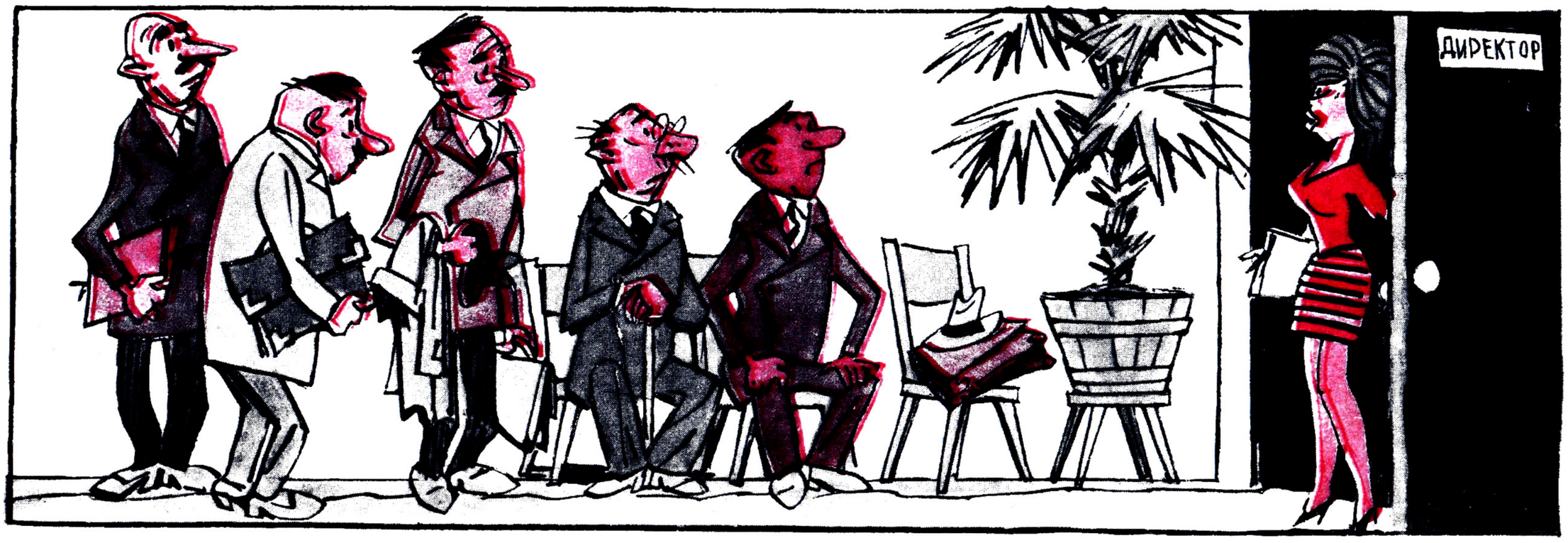

— Товариш Сидоренко прийняти вас не може, тому просив прийти завтра, щоб сказати вам, коли з'явитися післязавтра.

Веселий об'єктив

Фото В. ГРЯЗНОВА

Без слів.

АРТ БУХВАЛЬД

ТЕЛЕРОЗЛУЧЕННЯ

ГУМОРЕСКА

Алло, мамо! Моя половина у вас? Що? Що?.. Не хоче говорити зі мною? Ще сердиться на мене? Але з того часу вже минув тиждень. Скільки ж можна гніватися? Та ні! Нічого не сталося... Абсолютно нічого... Ну, ти знаєш тільки її версію... А насправді було це так... Минулої суботи... Що? Ну, так. Я пообіцяв їй, що буду копати город, але ж тоді я ще не знав, що по телебаченню передаватимуть матч між Пітсбургом і Денвером... А що тут поганого? Я хотів подивитися футбольний матч... Так, справді до того часу я слухав по радіо репортаж про зустріч між Нотр-Дам і Військово-морською школою. То ж був найголовніший матч тижня! Неправда, в суботу я казав їй... Що ж саме?.. Ага, згадав. Я запитав її, чому вона не поставила пиво в холодильник. А вона тобі, мабуть, сказала, що я не хотів сідати їсти? Це не зовсім так. Спочатку я дивився скачки — фінальні заїзди, а потім передали останні спортивні вісті, і я сказав, що після вістей уже вимкну телевізор. Але тут, як на те, почався хокейний матч. Я попросив її принести щось перекусити до вітальні, І знаєш, що вона мені відказала? «У нас дома не ресторан, а ти не великий пан, візьмеш сам! Ну, скажи, чи так треба поводитися зі своїм чоловіком, який дивиться по телевізору хокейний матч?

...Ох, мамо, вона завжди перебільшує! Боротьба закінчилася лише після дванадцятої. Нехай не відмовляється. Коли ми одружувалися, вона ж знала, що мені подобається класична боротьба. Я ліг одразу ж після того, як оголосили результати студентської олімпіади... Коли, в неділю? Так, так, пригадую, вона щось казала про хімчистку, але сама посуди, як я можу піти кудись, не прочитавши спочатку, що пишуть у газетах про матч між Військово-морською школою і Нотр-Дам, про скачки і про хокей. Не встиг я їх проглянути, коли по телевізору почався матч з регбі між «Червоношкірими» і «Яструбами»... Неправда, я їй дозволив заходити до вітальні... Так, я послав її до дідька, бо якраз у той момент, коли Чарлі Тейлор був готовий провести м'яч, вона причепилася з розмовами про те, якого кольору портьєри підійдуть для спальні...

Вона тобі й це казала? А я кажу тобі, що вона не хотіла дати їсти, поки я не віднесу на кухню брудні тарілки, що залишилися ще з позаминулої суботи. Ну, скажи, що вона за жінка, коли не хоче чоловікові дати їсти! Ні, я не кричав на неї, Хіба що трішки підвищив голос, бо ж от-от мали забити четвертий гол. А їй забаглося витрусити скатертину на балконі. Грубих слів я не вживав. Вона вічно щось плутає! То був матч не між Буффало і Х'юстоном, а між Детройтом і Чікаго. Дуже важливий матч... Згода, я забув, що ми запросили Уінстонів. Але ж я не грубіянив їм. Я показав, де буфет і сказав, що завітаю до них приблизно через дві години. А звідки я знав, що вони візьмуть та й підуть додому ще перед тим, як закінчиться передача «Вісті професіонального футболу»? Слухай, мамо, спробуй її переконати. Мені вже набридло всухом'ятку. Ну, й немає жодної чистої тарілки. Скажи, що я її кохаю і дуже засумував. Що? Що вона сказала?.. Що повернеться? Ура! А коли?.. Прийти забрати її в суботу? Ні, в суботу неможливо. Іллінойс грає з Мічіганом...

З англійської переклав Я. ФІНЮК.

Подорож до раю

(НЕ ЗА БІБЛІЄЮ)

Він сидів за кермом автомобіля. Я поруч.

Відірвав на секунду погляд від стрічки шляху. Сказав:

— Хочете, я вас завезу до раю?

Я здивовано глянув на нього. Потім на шлях. Ніби рівний.

— Ні, — кажу. — Ви краще завезіть мене до Борщева. А до раю я ще встигну.

— Хтозна, коли ще будете на Тернопільщині, — вів далі Федя.

— А ви переконані, що дорога до раю тільки через Тернопільщину?

— Обов'язково. І через Борщів...

Перечити Феді не було рації. Тому, щоб хоч трохи відвести душу, я вдався до атеїстичної пропаганди.

— А ви знаєте, що нема ні пекла, ні раю. Є Земля, є космос, є... чорт його знає, що там ще є, але раю нема.

— Є, — сказав спокійно Федя. — У Германківці... Чудо!

— «Чудо?» — питаю посміхаючись. — І ви вірите?

— І ви повірите.

Мене зачепило за живе. У наш час люди вірять у забобони.

— Тисніть, — кажу, — Федю, просто в Германківку. Зараз з вашого чуда тільки пір'я посиплеться...

Притиснули. Зупинилися на горбочку.

— Дивіться, — показав Федя. — Двадцять п'ять гектарів раю. Германківський дендропарк. Самодіяльний так би мовити. А тепер пішли. Познайомлю вас з його творцем, заслуженим лісівником України Миколою Григоровичем Денекою...

Йшли розмаєною алеєю.

Я не бачив біблійного раю. Але переконаний, що він не красивіший і не багатший за Германківський дендропарк. Дві тисячі видів дерев і кущів. Поселенці з усіх континентів. З усіх частин світу. З Азії і Африки, Америки і Австралії, з Японії і Китаю, Каліфорнії і Мексіки, з Нової Зеландії і Канарських островів, з Кореї та усіх куточків Європи. Ростуть собі на подільській землі, шепочуться з подільським вітерцем, посміхаються подільському сонцю.

Федя дивився на мого розкритого рота, на витрішкувато зачудовані очі і також посміхався:

— Лісовий інтернаціоналізм. Он красень—голубий каліфорнійський кіпарис, секвойя «Гігант», пууга канадська, корковий дуб, кедри: сибірський, корейський, гімалайський, австрійський, ліванський. А ото біля магнолії — тюльпанове дерево. Усе це Микола Григорович по зернині, по саджанцеві зібрав. У конвертах, пакетах, посилках надсилали йому з усіх усюд. Лише троянд близько 65 видів. Майже сто видів різних кактусів. Біля кожної рослини клопочеться, як коло рідної дитини. Тих, що бояться холоду, на зиму в оранжерею ховає... Оранжерея тут — ніби рай у раю... А ось і сам «бог» іде.

Назустріч йшов високий кремезний чоловік. Тепла посмішка ховалася в його посріблених вусах, а добрі ласкаві очі ніби приворожували до себе.

Я не бачив уявного чудотворця, який за 7 днів сотворив світ. Але на Миколу Григоровича Денеку, що за 12 років сотворив таке царство природи, дивився, як на бога.

— Миколо Григоровичу, — кажу. — Та невже ви за власною ініціативою, без жодного циркуляра зверху усе це сотворили?

— Як це без циркуляра? — здивувався Микола Григорович. — Був циркуляр. Від найбільшого начальника. — І показав рукою на серце.

Я дивився на руку Миколи Григоровича. Кажуть, що серце людини завбільшки з її кулак. Рука в Миколи Григоровича не маленька. Та серце, мабуть, у стократ більше. Бо треба мати дуже велике серце, щоб уміститити таку велику любов до природи. Дивився я і думав: «Спасибі, батьку! І серцю твоєму великому, і голові твоїй сивій, і рукам твоїм чудотворним».

Євген ДУДАР.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Страшенно мучився Іван Омелянович Татарчук на посаді директора Крикливецької школи. Ніякого тобі розмаху, ніякого масштабу, ніякого стимулу для душі. Та й не тільки для душі. Довго думав Іван Омелянович, як знайти вихід з такої скрути. І знайшов. Став за сумісництвом нелегальним агентом-постачальником. Возив шкільною автомашиною різні приватні вантажі. Одразу ж і масштаб з'явився (скільки світу вдалося побачити!), і розмах (все ж таки приватна ініціатива!), і стимул (за одну ходку драв від 10 до 30 карбованців).

Про досягнення кмітливого педагога стало відомо Перцеві, а через його посередництво — прокуратурі Крижопільського району Вінницької області. Прокуратура зацікавилася масштабною діяльністю І. О. Татарчука. В результаті Іван Омелянович звільнений від обтяжливих директорських обов'язків, а його досвід як агента-постачальника вивчається в кримінальному порядку.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

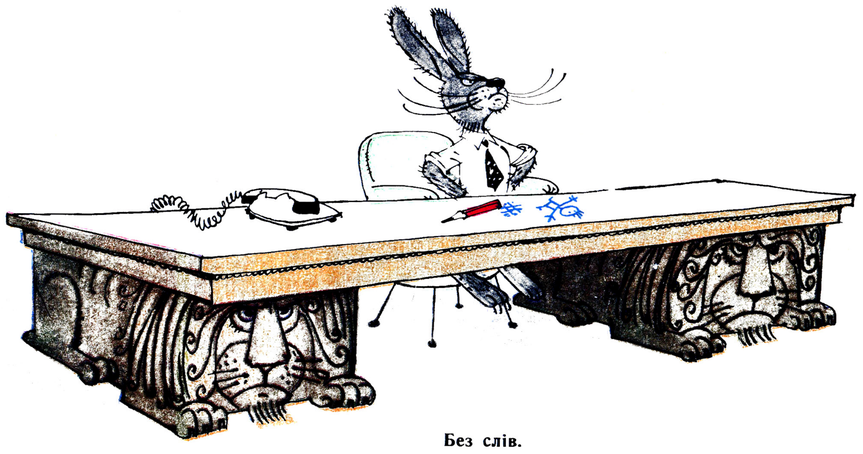

Без слів.

Стережіться, люди добрі!

ГУМОРЕСКА

Безліч вінків з усіх установ, що мали діловий контакт з небіжчиком. В морі людських сліз хлюпається траурна мелодія. За катафалком широким потоком пливе людський натовп і з радості схлипує.

Місто проводжає в останню путь великого серед великих борців із злом — скаржника з сорокарічним стажем Михея Михейовича Лепеху.

Хоч злодійка-смерть передчасно вирвала Лепеху з-за письмового стола, його невтомна рука залишила для нащадків 7836 скарг і 1947 анонімок.

Траурна процесія з прахом ще не встигла дійти до місця вічного сну, як Лепеха з супровідною, де чорним по білому красувалось: «...за неблаговидній діла мирські скеровується в пекло...», влетів до приймальні Саваофа:

— Дєвушка,— звернувся він до секретарки Марії Магдалини,— скажи Саваофу, що незаконно ображений Лепеха на прийом проситься.

— Хто-о? Лепеха-а?! — проковтнув Савааф з переляку три таблетки валідолу. — Гоніть... В три шиї його гоніть!

Коли Магдалина вийшла, Саваоф тремтячою рукою набрав номер телефону:

— Алло, це ти Ілля Пророк? Катай сюди на колісниці, і Лепеху прямо в пекло! Під розписку його здай... розпроклятого.

Як не кричав, що вже не грозився Лепеха, його силою запхнули у вогняну колісницю і доставили в пекло. Чорти ніжно взяли Михея Михейовича на вила і вкинули в персональний казан під Інвентарним номером 65972/86 Г...

— Харцизяки,— сплюнув гарячою смолою Лепеха,— ну почекайте я вам влаштую...

Цілими днями крізь вигризену зубами в казані щербину спостерігав Михей Михейович за чортами.

Скоро на столі Люциперa з'явилась скарга:

«...ввірену Вам солідну установу під широковідомою назвою «Пекло» роз'їдають безпорядки:

а) графік роботи, як такий, не існує, здача вахт не реєструється, під казанами розпалюють, коли кому захочеться;

б) обслуговуючий персонал грає в азартні ігри (карти, кості, доміно, в пекаря) І нецензурно висловлюється при цьому;

в) звертаю увагу на грубість. Коли я попросив у начальника зміни книгу скарг, він тицьнув мені під ніс вила.

г) не секрет, що в пеклі процвітає хабарництво. Так в казан інв. № 65973/87 Г із мого добавили три відра смоли...

— Невже Лепеха у нас? — наїжилась шерсть на Люциперові... Це Саваоф мені свиню підсунув... У рай його негідника! У рай негайно! — затупав він ратицями.

Того ж дня чорти нелегально перекинули Михея Михейовича через райську огорожу.

«Це ж кричуще беззаконня,— читав через кілька днів скаргу Саваоф... І чим тільки оці святі не займаються! Замість суспільно корисної праці цілими днями бренькають на гуслях, никають по раю з кутка в куток. А райські дівиці з жиру бісяться: то з ангелами хіхікають, то чортам через огорожу язики показують... Де моральні устої?

Та й Петро теж не святий! Ви йому довірили огорожу воріт райських, а він під смоківницею твори Остапа Вишні читає і регочеться, аж борода трясеться... Де ж наша пильність, господи, прости.

— Знову Лепеха тут!? — потряс кулаками в порівві Саваоф... У пекло негайно!

Років з п'ятнадцять перекидали Лепеху із Раю в пекло і навпаки. За цей період Рай від Лепехи перетворився у Пекло, а в Пеклі не було чортам життя.

Нещодавно між Раєм і Пеклом на рівні прем'єрів відбулися переговори. «Високі сторони,— повідомили тогосвітні інформаційні агентства «Святенник» і «Дідько», — після довгих дискусій досягли угоди спільними зусиллями доставити Лепеху Михея Михейовича на Землю».

Так що, стережіться, люди добрі, Лепеха знову серед нас.

П. ДОБРЯНСЬКИЙ.

м. Івано-Франківськ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

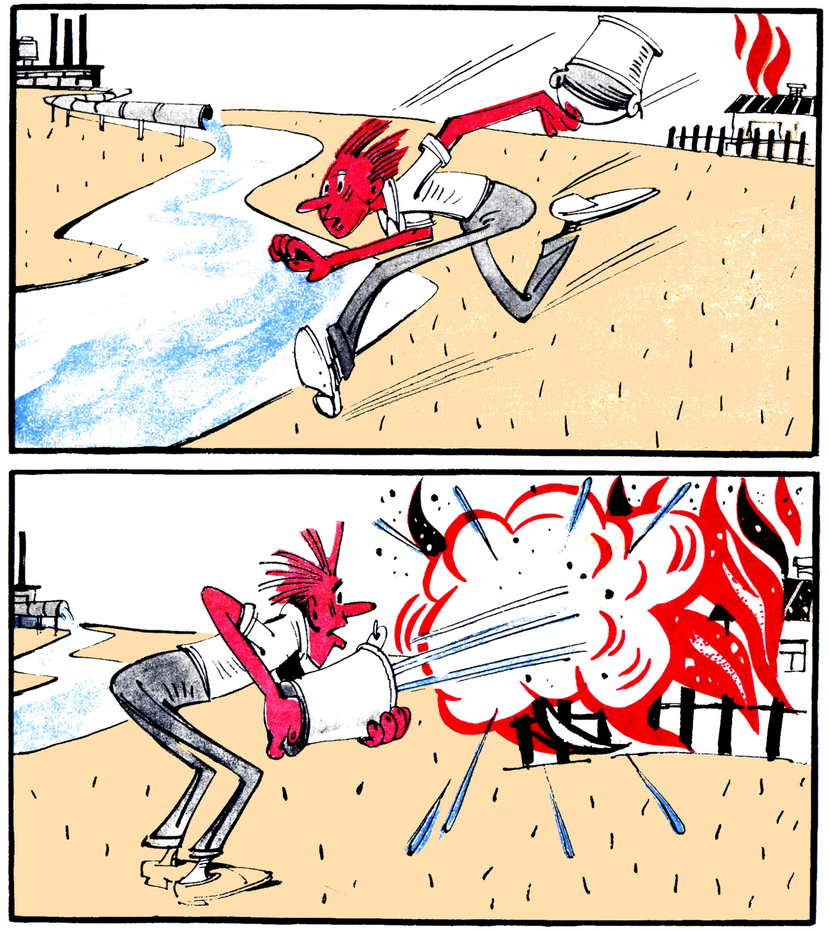

Без слів.

З грузинського народного гумору

ЧОГО СПІШИТИ

— Поспішай, тебе чекають.
— Коли чекають — чого спішити?

НА СУДІ

— Громадянко, скажіть, скільки вам років?
— Двадцять дев'ять.
— Дуже добре, але прошу вас запам'ятати, що на всі наступні запитання ви повинні відповідати тільки правду.

ДОГАДЛИВИЙ ХЛОПЕЦЬ

— Хто той хлопець, який назвав тебе ослом?
— Не знаю. Вперше його бачу.
— Дивно, як швидко він тебе розкусив!

ХІБА ВЖЕ ВЕСНА?

В зимову ніч на одного чоловіка напали розбійники:
— Знімай шубу!
— Хіба вже весна? — здивувався той.

ВЛУЧНА ВІДПОВІДЬ

Зустрів хлопець знайому дівчину. Бачить — у неї щока перев'язана.
— Ти куди?
— Та ось — зуб болить, до лікаря біжу.
— Давай я тебе вилікую.
— А як?
— Поцілую, і все як рукою зніме.
— Якщо твій поцілунок має таку цілющу силу, то піди поцілуй мою бабусю, вона давно хворіє! — знайшлася дівчина.

МОЛОДИЙ АДВОКАТ

— Ти виграв справу? — запитали молодого адвоката.
— Майже.
— Як це майже?
— Гонорар я одержав, а справи ще не розглядали.

Зібрав Пилип БАРАТИНСЬКИЙ.

Як би написали про таблицю множення...

ТАЛАНТ І ПОЗИЦІЯ

Леонід НОВИЧЕНКО

Сьогодні з глибоким зацікавленням спостерігаємо все зростаючий приплив новобранців у поезію. Цей загалом плодотворний за своїми набутками і потенціями процес ускладнюється, проте, цілим рядом негативних моментів. Не всім критикам вдається міцно тримати руку на пульсі молодої поезії. Не встигає той чи інший критик упоратися з черговим новобранцем, як з'являється новий, якого доводиться навчати й виховувати, що не легко, або й терміново перевиховувати, що ще важче. Отоді, буває, й закидають критиці «відставання від життя» — і, здається, правильно закидають!

Наприклад, досі не діждався в пресі аналізу широко відомий вірш молодого анонімного поета — «Таблиця множення». Тим часом автор цього вірша є фігурою, можна сказати, типовою серед новобранців поезії, а його популярна «Таблиця» в очах певної (не скажу — кращої) частини літературної молоді стала чи не прапором поетичного новаторства. Дійшло вже до того, що вірш почали друкувати на обкладинках шкільних зошитів, і школярі, уявіть собі, охоче купують ці зошити й заучують «Таблицю множення» напам'ять.

Настав час серйозно розібратися в причинах такої популярності молодого поета. Перше, що впадає в око, коли перечитуєш вірш: його написано не словами, а... цифрами. Наведу тільки першу строфу (з восьми):

«2×2=4 2×6=12
2×3=6 2×7=14
2×4=8 2×8=16
2×5=10 2×9=18»

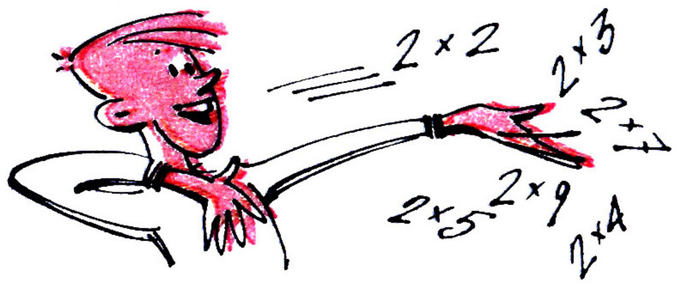

Написано, отже, вірш складною, спеціально винайденою автором строфою, в якій головна технічна «ізюминка» полягає в заміні звичної кінцевої рими на наскрізну анафоричну, повторену в строфі 8 разів. Можна тільки дивуватися винахідливості автора в звукових повторах, теж наскрізних («Х» та «=»), а також енергійно-бадьорому і водночас вишуканому ритмічному малюнку вірша. Годі заперечувати його сугестивну дію на читачів.

Гадаю, саме незвичність форми і, сказати б, версифікаторська дотепність «Таблиці множення» забезпечили успіх цього вірша у молодого читача. Надто вже набридла йому словесна вата поетичних пересічностей!..

І разом з тим, треба це одверто сказати авторові, його віршеві притаманні істотні хиби й прорахунки. Асоціальність змісту «Таблиці множення» не потребує, власне, доведення. Поет живе наче поза часом і простором, а його твір — це якась відірвана від реального життя холодна інтелектуальна гра. Абстрактна символіка абстрактних чисел.

Варто б спитати молодого поета: які життєві проблеми він тут порушує? Що його хвилювало, коли він писав цей вірш? Яка зрештою його суспільна позиція?

А втім, автор «Таблиці множення» не позбавлений таланту. І якщо він зверне з манівців формалістичного «новаторства» на широкий шлях реалістичного мистецтва, з нього, пом'яніть моє слово, ще виросте справжній поет.

Микола БАЖАН

МНОЖЕННЯ СЕРДЕЦЬ

Законів множення скрижалів
невблаганних
Почтивий бакалавр — похмурий
бенкетар.
У шпетних ігрищах уяв, мов в
балагані,
Рушає карнавал: кадавр, бастард,
кентавр.
У почті злих примар, мов гетта
гендлярі,
Шикуються в ряди сильвети
незугарні
Тих символів лічби, що в
божевільній грі
Простелять нам шляхи з пиварні
до трупарні.
Знак множення, мов хрест, мов
схрещені ножі,
Де множник з множеним зійшлись
в любовнім герці,
Щоб чисел піт і кров — секунд,
і квінт, і терцій
Злились в муринських цифр крутії
віражі.
Таблиця множення, чий вирок без
оскаржень,
Безжалісна й немилосердна гра,
Де два на два завжди чотири.
В сухих гістеріках пера
Напише лірик панегірик
У книгу вражень дня
Про змножені серця.
А ти рахуй, лічи. Свій апогей і шал
Звіряй з таблицею, і присуд — знак
рівняння
Здійснить твої найкращі сподівання.

Борис АНТОНЕНКО-ДАВИДОВИЧ

Як треба і як не треба, як можна і як не можна

Читачу, якщо ви опанували колись шкільну науку, то певно не забули, що таке таблиця множення. Склала її, далебі, неабияка голова, щоб ми розуму набиралися. Та не все у нас гаразд з тією хитромудрою таблицею.

Нещодавно старий мій читач — учитель з Прилук надіслав мені отаку таблицю множення, видану цього року «Радшколою», і запитує: «Поясніть, будь ласка, чи ж так треба видавати учбову літературу для школярів?»

Подивився я на ту таблицю... І ой, леле, що ж я побачив?! Надруковано її чомусь арабськими цифрами, а не українськими літерами, наче те видавництво знаходиться десь у Касабланці або Медині, а не в Києві. Замість того, щоб, наприклад, надрукувати: «Два, помножене на два, дорівнює чотирьом», або й так: «Два рази по два є чотири» (які прості й разом які могутні слова!), упорядники таблиці надрукували таке: «2×2=4»! А замість «Два, помножене на три, дорівнює шести» або «Два рази по три є шість» надруковано: «2×3=6». І так — усю таблицю!..

Як белетрист, що не цурається науки, хочу вказати й на хиби змісту таблиці. Він точнісінько такий самий, як і за часів Піфагора. Згадаймо хоч би цитоване вже «2×2=4». Оце «4» (тобто «чотири») хіба ж не є заяложений штамп? А чому б не скористатися в новому виданні таблиці формулюванням деяких наших критиків — «Два на два — стеаринова свічка»? Щоправда, й ці критики де в чому помиляються. Правильно буде: «Два на два — лойова свічка».

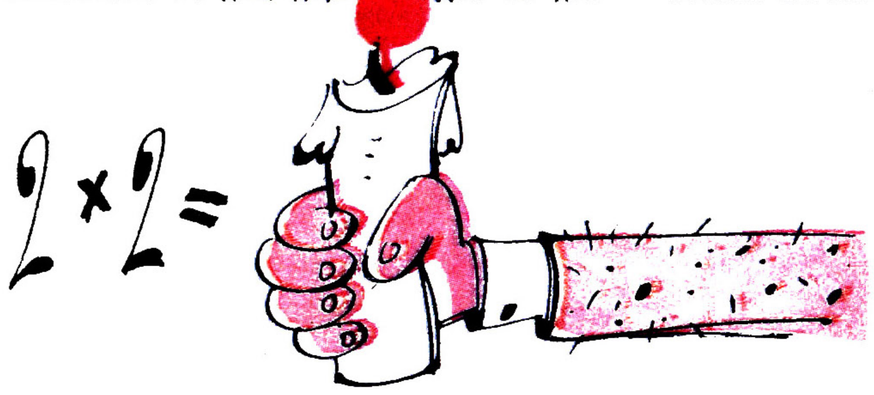

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Ви останній?

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Колишній головний бухгалтер Одеського іподрому Н. Ф. Шевчук поскаржився Перцеві, що його звільнили з роботи ні за цапову душу. Мовляв, це директор іподрому Б. В. Стрюков недоліки в роботі допускав, язика грубого на підлеглих розпускав.

Як повідомив редакцію заступник міністра радгоспів УРСР тов. Дернівський, цапова душа тут ні при чому. Н. Ф. Шевчука звільнено за грубе порушення фінансової дисципліни. За нетактовну поведінку та недоліки в роботі Б. В. Стрюкова з посади директора також знято. Нічого не вдієш. Любиш кататися, люби і саночки возити.

ПЕРЧЕНЯ

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

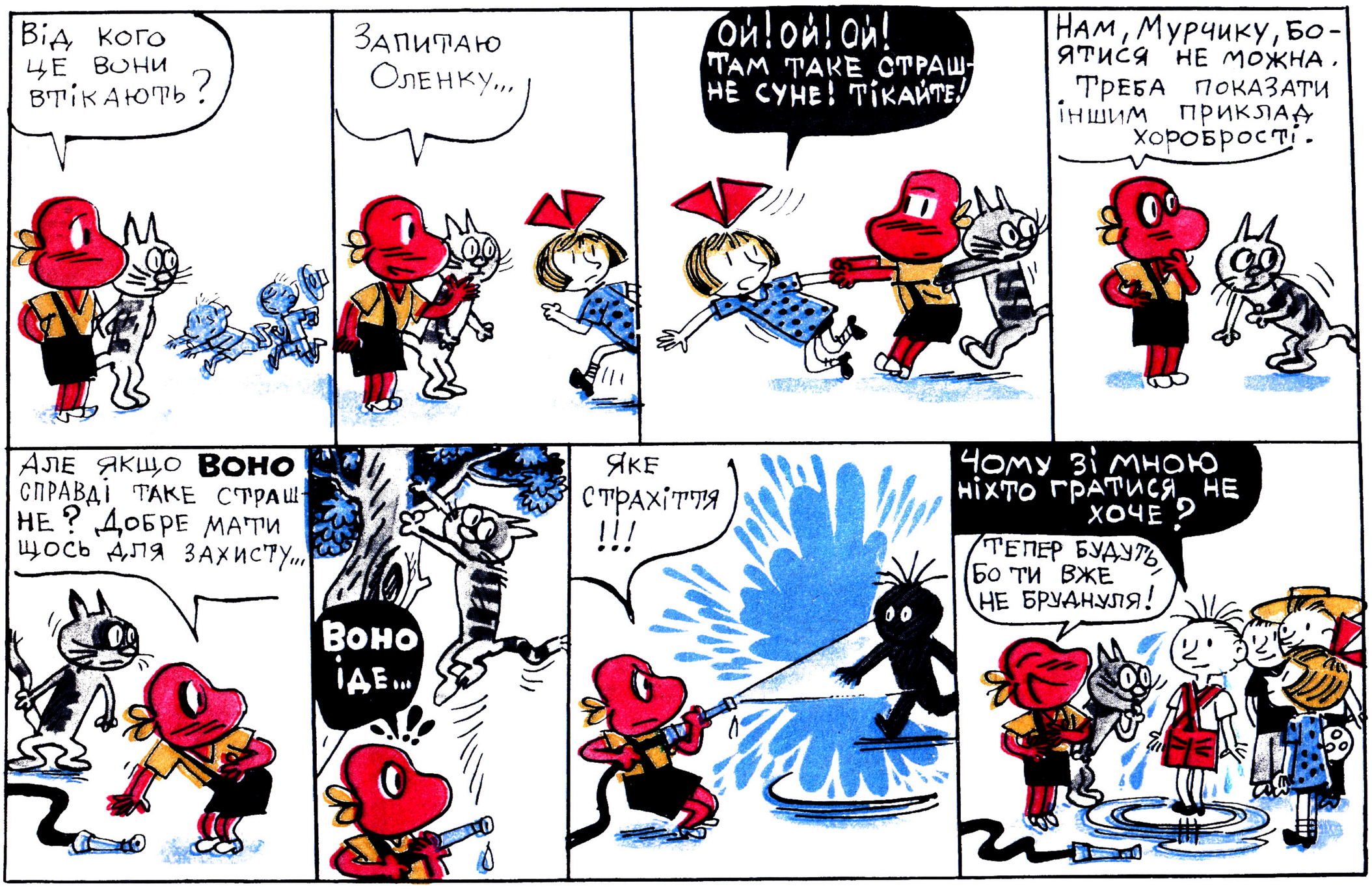

Чий цуцик?

Випало Вітюні з Петюньом щастя: їхав тато їхній з поля і коло млина, на греблі, приблудне цуценя знайшов. Кумедне таке. Булькатеньке. Тільки по вуха забрьохане й зовсім охляле. Напоїли хлопці знайду молоком. Відігріли. Викупали. Став цуцик у них жити.

І добре було б цуцикові у братів. Тільки одна біда — ніяк вони не поділять його між собою.

Стане збиратись Вітюньо на полювання. Закине за плече рушницю, почепить цуцикові на шию мотузяного повідка й хоче на двір іти. А Петюньо вже й тут.

— Не руш, — кричить, — собаку! Я зараз прикордонником буду...

І як заведуться, як зачнуть сваритись — ну, хоч із хати втікай. Тато з мамою і соромлять їх, і вмовляють — усе дарма. На часинку вгомоняться. А далі знов своєї...

Аж якось надвечір, тоді саме, як брати чуботрусили один одного, пропав цуцик. Здається, щойно під ногами вештався, жалібно скиглив, ніби помирити забіяк хотів. А це як у воду впав. Хлопці — туди, хлопці — сюди. Обнишпорили все подвір'я. Зазирнули до хліва, в комору, хату. Нема.

Посідали вони на приступцях ганку й мало не плачуть.

— Бідний, бідний наш цуцик, — крізь сльози промовив Вітюньо. — Тепер пропаде...

— Якби хто поміг знайти його, — шморгнув носом Петюньо, — я б йому і ліхтарика свого не пошкодував.

— Та я і рушницю б, і шаблю, і барабана... — сказав Вітюньо. — А з тобою жоднісінького б разу більше не сварився. Хай би вже собачка назавше твій був.

— Ні, нехай би вже твій, — великодушно сказав Петюньо. — Я тепер і не торкався б до нього...

І раптом на цім слові десь із-за пліч хлопців вигулькнув їхній цуцик. Маленький, булькатенький, з гострим, як шило, хвостиком; він лукаво позирнув на Вітюня з Петюньом і, немов дякуючи за те, що вони тепер житимуть у згоді, лизнув кожного своїм вогким теплим язичком.

— О! — зрадів Вітюньо. — Знайшовся мій цуцик.

— Ні, мій! — вигукнув Петюньо й потягнув цуцика до себе.

Отакі впертюхи!

Анатолій ГРИГОРУК.

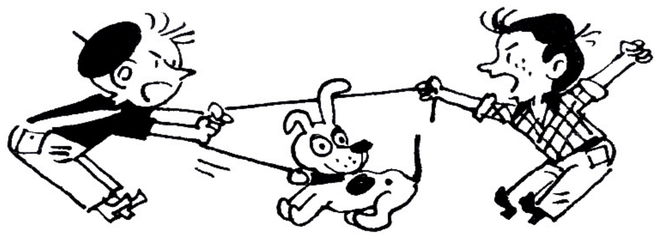

— Чому пельмені холодні!
— Так вони ж сибірські.

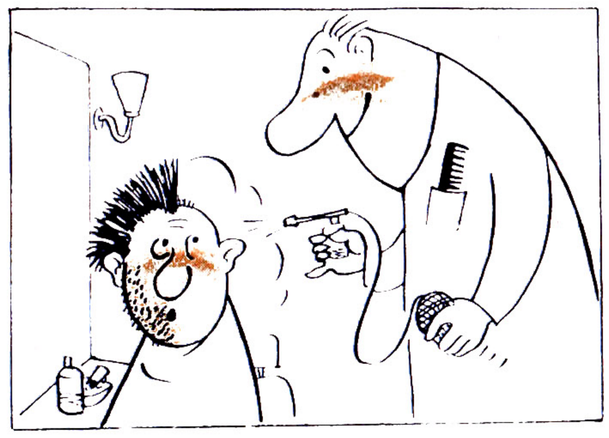

— Чому ви мені тільки півголови підстригли!
— А я тут на півставки працюю!

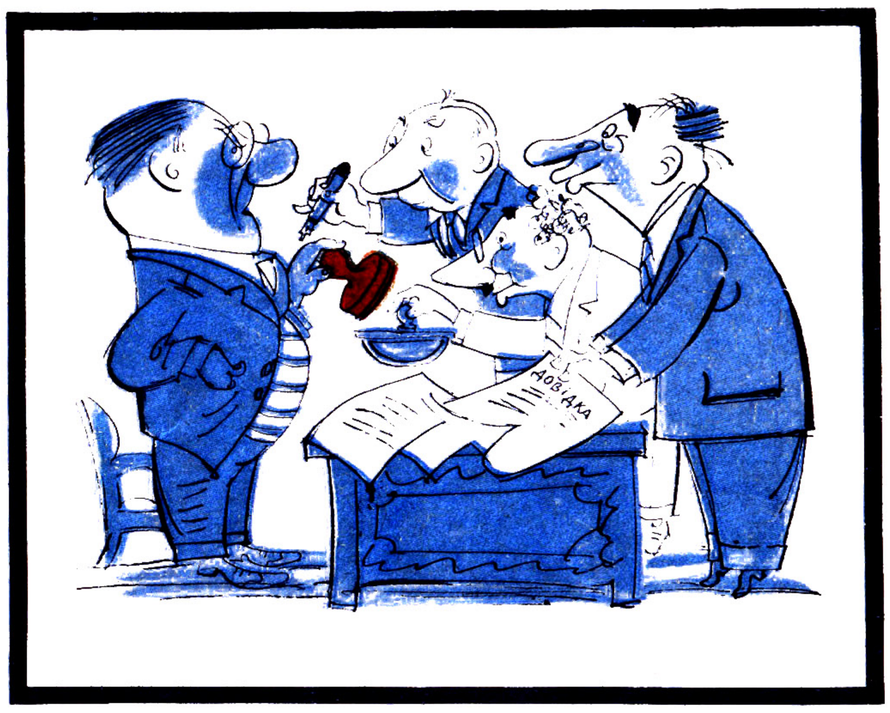

— Це ж треба! Так скоротили штати, що нема кому на печатку хукнути.

— Дві ваші скарги не підтвердилися.
— Так я ось третю приніс.

— Може б, ти, онучку, в булочну збігав!
— А я тільки на великі дистанції бігаю.

— Чого це ви відлежуєтесь! Комбайн все збере — без запасу зостанетесь.
— Не хвилюйся, він ще довго буде в ремонті — запчастин нема.

ЗАРОДКИ УСМІШКИ

СХОВАВСЯ

— Петю, чому стоїш під дощем, ти ж увесь промок?!
— Та це я ховаюсь від матері, бо вона хоче мене купати!

НЕ ВИТЕРПІВ

Вчитель заспокоїв учнів і наказав їм:
— Сидіть мені так, щоб як муха пролетить і то чути було.
Учні довго так сиділи, а потім один не витерпів і каже:
— Ну, коли вже та муха пролетить?

НАВІЩО ЇСИ?..

— Якщо так мало їстимеш, то ніколи не виростеш, — каже мати своєму п'ятирічному сину.
— А ти скоро будеш такою, як стовп, що біля двору стоїть? — запитав син.
— Ні, я вже виросла і такою залишусь.
— Так навіщо ж ти тоді їси? Тільки харчі переводиш...

ХИТРИЙ ВНУК

— Бабуню, чуєте, бабуню, чи не хочете ви цукерок?
— Ні, не хочу.
— Ну, а тепер запитайте мене.

ЧОМУ РУКИ БРУДНІ

— Чому це у тебе такі руки брудні? — спитала мати.
— Бо я ними тільки що мив обличчя, — відповів син.

ПІСЛЯ ЗАУВАЖЕННЯ

Прийшов учень з школи. Глянула бабуся — новий костюмчик пом'ятий, наче його теля жувало, всі гудзики повідривані.
— Що це ти робив? — запитала внука.
— Та це я Миколі робив зауваження, щоб не свистів на вулиці.

БУДЕ ГРАТИ

Приводить одна жінка свою доньку до вчителя музики та й каже:
— Хочу, щоб моя донька грала на музичних інструментах.
— Але в неї зовсім немає слуху,— зауважив вчитель.
— Моя донька буде грати, а не слухати! — відповіла мама.

НЕПРАВДА

— Товаришу бригадире, говорили, що одна ваша калоша на фермі у грязюці лежить.
— Неправда, я там вже більше року не був.

Повідомив Микола ГУРТОВИЙ
з м. Харкова.

ДОБРІ ДІТИ

Сусідка зустріла свого кума з сусіднього села та й питає:
— Ну як живете?
— Та нічого.
— Діти є?
— Є.
— Добре роблять?
— Та не дуже...
— А їдять?
— Ого-го!..

Повідомив В. М. КОЗЛЕНКО
з с. Гільці Чорнухинського району Полтавської області.

Нотатки про їхні порядки

Мадам торгують

Що то значить звичка!

У благословенніші для неї часи родичка колишнього південно-в'єтнамського диктатора Нго Дінь Дьєма мадам Ню була не проти того, щоб зробити бізнес на політиці. Але з волі його американських хазяїв високопоставлений родич мадам перестав бути великим цабе — його замінили іншою маріонеткою.

Не пощастило з родичем. Але звичка бере своє — мадам тягне на гендель. Коли кореспондент західнонімецького журналу «Штерн» поцікавився, що вона думає про іншу мадам, мадам Кі — дружину маріонеткового віце-президента Південного В'єтнаму,— мадам Ню прислала йому таке повідомлення: «На всі інтерв'ю мною встановлена тверда такса. Плата за перші півгодини бесіди — 2 тисячі доларів, за кожні подальші

півгодини — 1 тисяча доларів, за дозвіл зробити кілька фотографій — 1,5 тисячі доларів. Запитання слід надсилати в письмовій формі за тиждень наперед у мій секретаріат в Парижі».

Ціна, звичайно, непомірно висока за такий плохенький товар, але ж торгівля є торгівля. Та й зважте на становище мадам, зважте на те,

Що це, звичайно, для мадами — драма;
Вже гендель тих прибутків не дає:
Раніш — народом торг вела мадама,
А це — балаканину продає.
Ну, а в торгівлі — головне реклама,
То й набива собі ціну мадама.

З жиру казяться

Нефортунному Мартину Борулі — героєві однойменної п'єси славного нашого драматурга Карпенка-Карого — так і не вдалося в дворяни вискочити, хоч і не давала йому спокою та сверблячка.

Лондонський антиквар Моулан п'єси Карпенка-Карого, очевидячки, не знає, зате, судячи по всьому, добре знає духовні устремління маєтних американців. Тому-то й узявся він за небувалу спекуляцію — почав збувати дворянські титули, що не мають наслідників. Гони монету, і — маєш дворянську грамоту і герб.

Американці кинулися на цю бутафорію, як мухи на мед — можна ж герб той на машину чи на резиденцію свою присобачити.

Звичайно, титули, як визнає сам торговець ними, не обов'язково справжні, але влітку він продає їх туристам від 700 до 1000 на тиждень.

Так що з легкої руки спритного антиквара кожен може стати дворянином. Правда, не всі рвуться до дворянства. Та воно й зрозуміло, бо

Коли не густо в гаманці,
І клопоти обсіли,
То на всі титули оці
Плювати ви хотіли.

А тут передумови дві
Потрібні безумовно:
а) Пустота у голові;
б) В капшукові — повно.

Шлях у літературу

(або талант і його покровителі)

Що потрібно людині для того, щоб написати роман?

Звісно, потрібне бажання і всіляке там причандалля для письма. Але до цього ще треба додати талант, життєвий досвід, знання того, що описувати берешся.

У Роберта Верлебена усе це є. Талант у нього — багатогранний: убивці, шпигуна, міжнародного пройди. Життєвий досвід, знання матеріалу теж неабиякі — відповідно до таланту.

Самі посудіть: бельгійський фашист Верлебен у милі його серцю часи був заступником «фюрера» бельгійських націстів Дергеля; як генерал військ СС командував есісівською дивізією «Фландрія», особисто керував багатьма вбивствами.

1947 року бельгійський суд належно оцінив його діяльність — смертним вироком. Заочно, бо душогуб загодя встиг цвигонути в Австрію. Тут 1955 року й громадянство одержав. Хліб же у цей час колишній гітлерівський прихвостень одержував уже з рук інших хазяїв — в Австрії американці завербували його на секретну службу.

При такому таланті та життєвому досвіді Верлебена й потягло на красне письменство, і він утяв детективний роман «Сова прокричала опівночі».

Дія роману розгортається в Австрії. Новоспечений автор запевняє, що події та дійові особи не вигадані, тільки прізвища героїв змінені. Та й справді: на якого біса йому щось вигадувати, коли мова заходить про злочини, вбивства, шпигунство чи щось подібне?!

Західнонімецька преса на всю губу розхвалює творіння свіжовилупленого письменника, і, зрозуміло, має для цього ваговиті підстави.

Буває, значить, що й отаким шляхом літературної слави доскакують.

ПРИМІТКА (вельми суттєва, до речі).

Боже збав вас подумати, що цей шлях у літературу скрізь і для кожного, хто забажав би на нього ступити, отак шовком стелиться. Там, де законність у пошані, він мав би для такого «літератора» до шибениці стелитися, або щонайменше туди, звідки на світ білий із-за гратів кукають.

Щоб літературний цех таким побитом своєю персоною поповнити, треба ще й впливових прихильників свого таланту мати.У Верлебена і це є: заокеанські колеги цінують шпигунський талант свого підхлібника і опікуються ним. То чому ж бо Верлебену не писати та не видаватися?!

Мал. А. СВИНЦОВА

— Дочитаєте, то дасте мені почитати...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У фейлетоні «Під знаком злодіяка» («Перець» № 6) йшлося про крадіжки на Дніпропетровському радіозаводі. Один телевізора поцупить, інший цінні деталі за ворота винесе. Не заради спортивного інтересу, звичайно, а для свіжої копійки.

Директор заводу т. Займовський повідомив редакцію, що такі факти справді мали місце. Впіймані на гарячому Хотимський В. і Боженко В. засуджені на різні строки позбавлення волі.

Питання про охорону соціалістичної власності обговорено на зборах робітників, інженерно-технічних працівників і службовців заводу. Запроваджено суворий облік радіодеталей та накреслено ще чимало заходів, які перетнуть шлях крадіжкам.

ЕСТЕТИ

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— А по-моєму, у музкомедії буфет кращий.

Друже Перче!

Випадки, коли хтось комусь підсуває свиню, для тебе не дивина. А ось в с. Пісках Дворічанського району Харківської області підсунуто по дві свині на кожного жите я.

У селі, що налічує 1000 жителів, на центральній площі збудовано свиноферму, де утримується 2000 свиней.

І свині дуже задоволені. Відчувають пульс життя. Про мешканців села цього не скажеш. Вони чують такі пахощі, від яких голови паморочаться.

Не знаємо, Перче, тільки, що відчувають ті голови, які додумалися до такого?

П. ЛЯШЕНКО,
учитель.

Приїжджай до нас у Садову новою школою повтішатися. Просто-таки — намальована! Як картинка!

Полюбуєшся місцем, відведеним під нову школу. А на тому місці оглянеш купу будівельного каменю, який, із 1966 року починаючи, то сюди привозять, то звідси одвозять. І ще побачиш на тому місці два стовпчики-орієнтири, закопані приїжджими будівельниками на згадку про себе...

І в школу, звичайно, зможеш заглянути. У стару.

А на нову школу-картинку тільки подивитися можна. На проект. Сказано ж: вона у нас — намальована.

Ми цією картинкою уже три роки милуємось. Аж остогидло. А правління колгоспу «Перемога», яке з ентузіазмом бралося спорудити школу, тепер тільки руками розводить — не можемо, мовляв, знайти будівельників.

П. МАТКОВСЬКИЙ,
директор школи.

с. Садова Могилів-Подільського району
Вінницької області.

До тебе весь час звертаються із скаргами. А ми, навпаки, хочемо, щоб ти надрукував подяку. Сердечну подяку т. Тасісу — директорові Криворізького міжрайонного ремонтного заводу — за те, що він нам відремонтував трактора С-100. Так капітально відремонтував, що той безперебійно працював аж сім днів. На восьмий — уже відпочивав, а вдячні механізатори самі дороблялн те, чого на заводі не зробили.

Чому вдячні? Та тому, що силами бригади ми ліквідували недоробки за чотири дні. А міг же товариш Тасіс видати трактора з ремонту ще й без мотора — тоді і чотирьох років не вистачило б, щоб пустити його в хід.

Н. ЩУР, бригадир
тракторної бригади.
В. СИПКО, помічник бригадира.

Радгосп «Степовий»
Апостолівського району
Дніпропетровської області.

Не вір, що всесвітній потоп був наслідком гріхопадіння людей. Це бог сам согрішив, коли закладав райське озеро — чогось там не врахував і потім наказав зірвати греблю.

Точнісінько таке сталося на шахті «Новодружеська» тресту «Лисичанськвугілля». Керівництво шахти «сотворило» озеро біля овочесховищ. А як вода почала затоплювати овочі і фрукти, наказало зірвати греблю.

Не знаємо, Перче, у скільки обійшовся всесвітній потоп господові. Але керівництво шахти «Новодружеська» потопило чималеньку суму грошей.

М. КАСАТОВ.

м. Новодружеськ
Луганської області.

ЦІКАВА
АРИФМЕТИКА

ВОДОПРОВІДНА ЗАДАЧА

У м. Вознесенську на Миколаївщині збудовано водопровід. Його труби розтяглися на 3 вулиці. Акти про передачу діючого водопроводу колгоспові ім. Леніна підписано в 1967 р. Могорич з цієї нагоди будівельники з 93-ої мехколони тресту «Миколаївводбуд» випили тоді ж. Скільки живильної вологи дав би за 2 роки цей водопровід, якби з водорозбірних колонок на вулицях Жданова, Дімітрова і Садовій хоч раз на рік можна було націдити по одному відру води?

Додаткове запитання математикам з тресту «Миколаївводбуд»: чого вартий підпис ваших представників на акті, коли за 2 роки з готового водопроводу ще нічого не капнуло?

МАТЕРИК РОЗКОЛОВСЯ...

Якщо вам забажається поповнити свої знання з географії нашої планети, ви можете використати матеріали з газети «Молодий комунар». Із замітки «Нью-Йорк віддаляється» (24 квітня 1969 року) ви дізнаєтеся не тільки про те, що «близько 200 мільйонів років Європа і Азія складали єдиний материк», а й довідаєтеся, що цей материк потім «розколовся, і його частини поступово розійшлися». Тепер наш материк — «це два гірські пасма», між якими плеще «Атлантичний океан з півночі на південь».

А ще дізнаєтесь, що це відкриття зробили не вчені, а редакція кіровоградської обласної молодіжної газети. Єдине, чого не вказала газета, це те, де ж тепер знаходиться Кіровоград: в Європі чи в Азії?

Мал. А. СВИНЦОВА

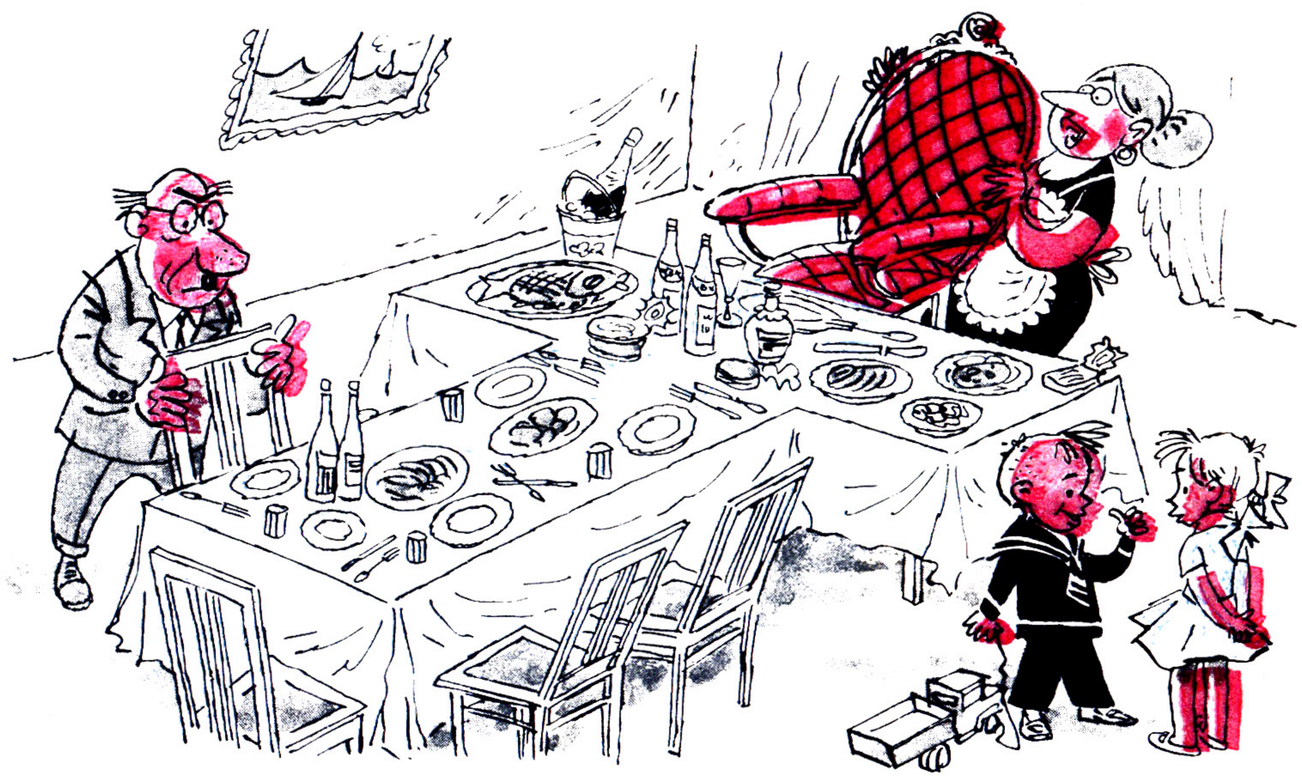

— Сьогодні увечері до нас у гості приїде татків начальник.

«Заготконтора приймає метла и покупаеть їх у граждан по 6 коп. за каждого».
(З об'яви).

—

«Баня працює ежедневно в п'ятницу».
(З об'яви).

—

«Продається чайный сервиз из шесті персон».
(З об'яви).

Надіслав В. ПІДДУБНИЙ.

с. Турівка
Корюківського району
на Чернігівщині.

* * *

«Проведена робота дала свої наслідки. В нашому селі ящур свідомо ліквідований і жодній скотині не грозить раптова смерть.
Голова ящура... (Підпис)
Члени комісії від ящура... (Підписи)».
(Із звіту).

Переписав Д. КОВТОК.

с. Нижній Березів
Косівського району
Івано-Франківської області.

* * *

«Громадяни!!!
за занос стекляної посуди
із шампуньою
і бритє строго запрещається
штраф 5 крб.»
(Із оголошення в бані).

Надіслав Ю. В. МИХАЙЛИК.

м. Радомишль
Житомирської області.

«Всю тяглову силу, в тому числі і комірників, підняти на вивіз кормів з ферми».
(З доповідної записки).

Надіслав М. В. ВОЛОШИН.

с. Стецева
Снятинського району
Івано-Франківської області.

* * *

«Я його вдарив. Це всі бачили. Якщо йому дошкулило, то хай і мене б'є, але не по голові, бо я боюся обмороку».
(З пояснювальної записки).

—

«Він мене обізвав шедевром. Я змовчав. А коли він повторив, я вилаявся. Бо я не шедевр, а Микола Іванович».
(З пояснювальної записки).

—

«Я слухав, слухав його мораль та й розговорився. Він кричить хвате. А хіба я винний що лексикон з мене так і лізе».
(З пояснювальної записки).

Надіслав І. ФОМІН.

* * *

«У мєня імєється свободная комната. Хочу іміть молодого квартіранта. Желательно одинокого. Обращаться только после работы к Марии Петровой».
(З оголошення).

Надіслав М. Т. ЧЕПКИЙ.

м. Ізюм
Харківської області.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

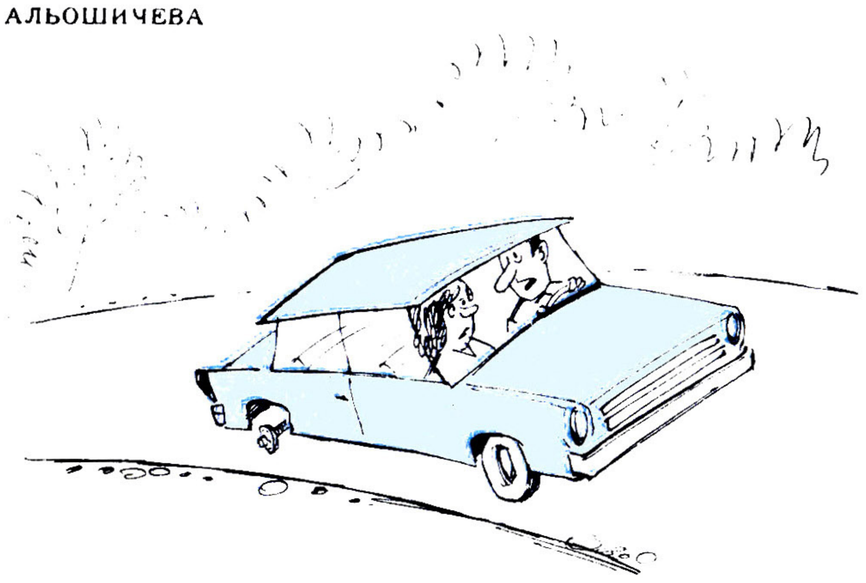

— А глянь, здається, заднє колесо спустило.

Пардон за кримінал

Повчальна історія у двох картинах

Картина перша (суб'єктивна)

Чесний радянський громадянин Йосип Іванович Сірий завітав до годинникової майстерні свого рідного містечка Смотрич і приязно посміхнувся майстрові Афанасьєву.

— Щиро прошу вас, будьте ласкаві, виявіть люб'язність, — сказав Йосип Іванович, демонструючи грунтовне знайомство з правилами хорошого тону, — чи не змогли б ви полагодити оцей годинничок?

Майстер Афанасьєв — відомий на всю округу хам, а також хабарник, халтурник і здирник — вхопив чесного громадянина Сірого за петельки, дихнув на нього сумішшю метилового спирту й денатурату і страшним голосом закричав:

— А по пиці не хочеш? Жени спочатку п'ятірку, потім став півлітру, та й то я ще подумаю, чи приймати від тебе, поганця, той паршивий годинник!

Чесний громадянин Сірий не злякався і з гідністю відповів:

— Як не соромно вам, товаришу майстер. Адже людина людині — друг, товариш і брат.

На це майстер Афанасьєв брутально зареготав, витягнув з-за пазухи літрову пляшку денатурату, випив усю, закусив чиїмось будильником і цинічно прогикав:

— Людина людині — вовк, товариш і брат, второпав? І давай мотай звідси, бо пережитки в моїй свідомості як розгуляються, то я за себе не ручуся...

Так і не відремонтував годинника знахабнілий майстер Афанасьєв. Але чесний громадянин Сірий не став миритися з недоліками, які подекуди ще мають місце в нашому житті. Чесний громадянин Сірий гнівно заткнув хапугу в листі до Перця, а в кінці свого відвертого й принципового послання поставив питання руба: «Чи місце такій аморальній особі в радянській установі?»

— Ні, не місце! — солідарно вигукнули фейлетоністи і попросили Хмельницьке обласне управління побутового обслуговування відповідно зреагувати на гострий сигнал чесного громадянина Сірого.

Управління розхвилювалося й негайно відрядило в Дунаєвецький район повноважного представника. І тут несподівано вималювалася

Картина друга (об'єктивна)

Чесний радянський громадянин Афанасьєв — він же годинниковий майстер у своєму рідному містечку Смотрич — зустрів на вулиці працівника місцевого молочного пункту Йосипа Івановича Сірого. Той вхопив майстра Афанасьєва за петельки, дихнув на нього якоюсь неприємною сумішшю і, сунувши йому під носа годинник, страшним голосом закричав: «Слухай, поганцю, хапай оцю машину і негайно ремонтуй, а то гірше буде!».

— Як не соромно вам, громадянине Сірий, — докірливо сказав майстер Афанасьєв. — Адже людина людині — друг, товариш і брат. Це по-перше. А по-друге, в мене зараз немає запасних частин до таких годинників.

На це громадянин Сірий плюнув майстрові під ноги й коротко прогикав:

— Людина людині — вовк, товариш і брат, второпав? І ти ще пошкодуєш, що відмовився од ремонту. А тепер давай мотай звідси, бо я за себе не ручуся...

Тут громадянин Сірий відпустив шокованого земляка, а сам кинувся додому, схопив чорнило й ручку і, потіючи від задоволення, надряпав поклеп на чесну людину.

І що ж далі?

А от що. Наклепник заподіяв суспільству моральних і матеріальних збитків. На перевірку його нікчемної кляузи витрачено державні кошти і дорогоцінний час. Тепер, відчувши, що діло — труба, громадянин Сірий валить вину за відправку наклепницького листа на... власну дружину й водночас просить пардону в обмовленого майстра Афанасьєва та представників обуреної громадськості. При цьому він навіть апелює до благородних принципів нашого морального кодексу.

Та, здається, в даному випадку є куди більше сенсу звернутися до відповідної статті карного кодексу, де передбачено кримінальне покарання за наклеп — злочин проти особи.

Так що, громадянине Сірий, пардон, але за свої дії треба відповідати повною мірою.

В. ЧЕПІГА.

Станіслав Єжи ЛЕЦ

Непричесані думки

Часом дзвони хитають дзвонарем.

По-різному можна ділити людей! Це відомо. На людей і нелюдів. Кат здивувався і сказав: «А я ділю їх на голови і тулуби».

Не кидайся з мотикою на сонце. Його нам мусить вистачити ще на мільярди років.

Не рубай гілляку, на котрій сидиш, хіба що тебе хочуть на ній повісити.

Вівця, що мала золоте руно, не була багатою.

Ніхто не хоче почути смак дріжджів у тісті, яке завдяки саме тим дріжджам виросло.

«Дика свиня» — це звучить шляхетніше, ніж просто «свиня».

Перенаселення світу призвело до того, що тепер в одній людині живе кілька людей.

Те, що вмер, ще не доводить, що жив.

Часто передостанній могіканин вбиває останнього, щоб залишитися ним,

І пес у столиці гавкає центральніше.

Не з кожного яйця викльовується Колумб.

Розкислий знак оклику стає знаком запитання.

Бути своїм власним міністром внутрішніх справ!

З ряду нулів легко утворити ланцюг.

З одної системи ми ще довго не виплутаємося: з сонячної.

Справжній актор, покинувши сцену, до скону грає вже тільки людину.

Глибину можна імітувати забарвленням.

Є такі, що сягають великих глибин, щоб звідтіля пускати малі бульки.

Прославитися, щоб дозволити собі інкогніто!

Переклав з польської
Дм. ПИЛИПЧУК.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ До редакції надійшла скарга на техкерівника УТОСу м. Мукачева (він же секретар парторганізації) М. Г. Козманка, який систематично пиячить й аморально поводить себе.

Секретар Мукачівського міськкому КП України т. Клочкова повідомила, що ці факти дійсно мали місце. Козманку по партійній лінії оголошено сувору догану. Його не рекомендовано на секретаря партійної організації та звільнено з посади техкерівника.

★ Завідуюча фельдшерсько-акушерським пунктом села Княжа (Звенигородський район Черкаської області) У. С. Вавелюк-Матковська недбало ставилася до своїх обов'язків. Про це місцеві жителі написали до Перця.

Комісія Міністерства охорони здоров'я УРСР перевірила листа на місці. Факти, наведені в ньому, повністю ствердились. Вавелюк-Матковську з роботи знято, а на головного лікаря Звенигородського району Ю. Т. Килимника накладено стягнення.

★ Молодь села Кунисівці Городенківського району поскаржилася на завідуючого сільським клубом М. В. Дудія, який занедбав культурно-масову роботу.

Начальник Івано-Франківського обласного управління культури т. Громницький повідомив редакцію, що факти відповідають дійсності. Дудія з роботи знято.

★ Мешканці міста Докучаєвська написали нам про те, що радіохулігани засмічують ефір, заважають людям нормально слухати радіопередачі.

На прохання редакції Донецьке обласне управління внутрішніх справ перевірило цей сигнал і повідомило, що факти відповідають дійсності.

Вжитими заходами у Докучаєвську виявлено 11 радіохуліганів, яких притягнуто до адміністративної відповідальності.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

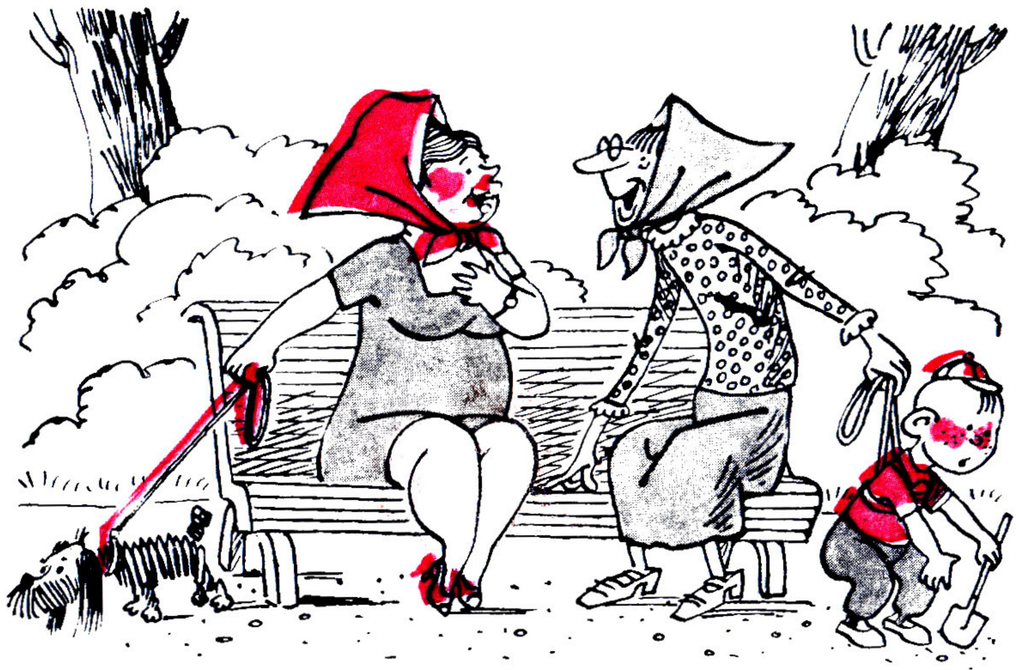

Без слів.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 12 (814) (на украинском языке).

Здано до набору 23. V. 1969 р. Підписано до друку 6. VI. 1969 р. Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

БФ 11401. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ-47. Брест-Литовський проспект. 94. Зам. 02700. Тираж 1.800.000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ

PENGUIN2197

ЛІСОВА БУВАЛЬЩИНА

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

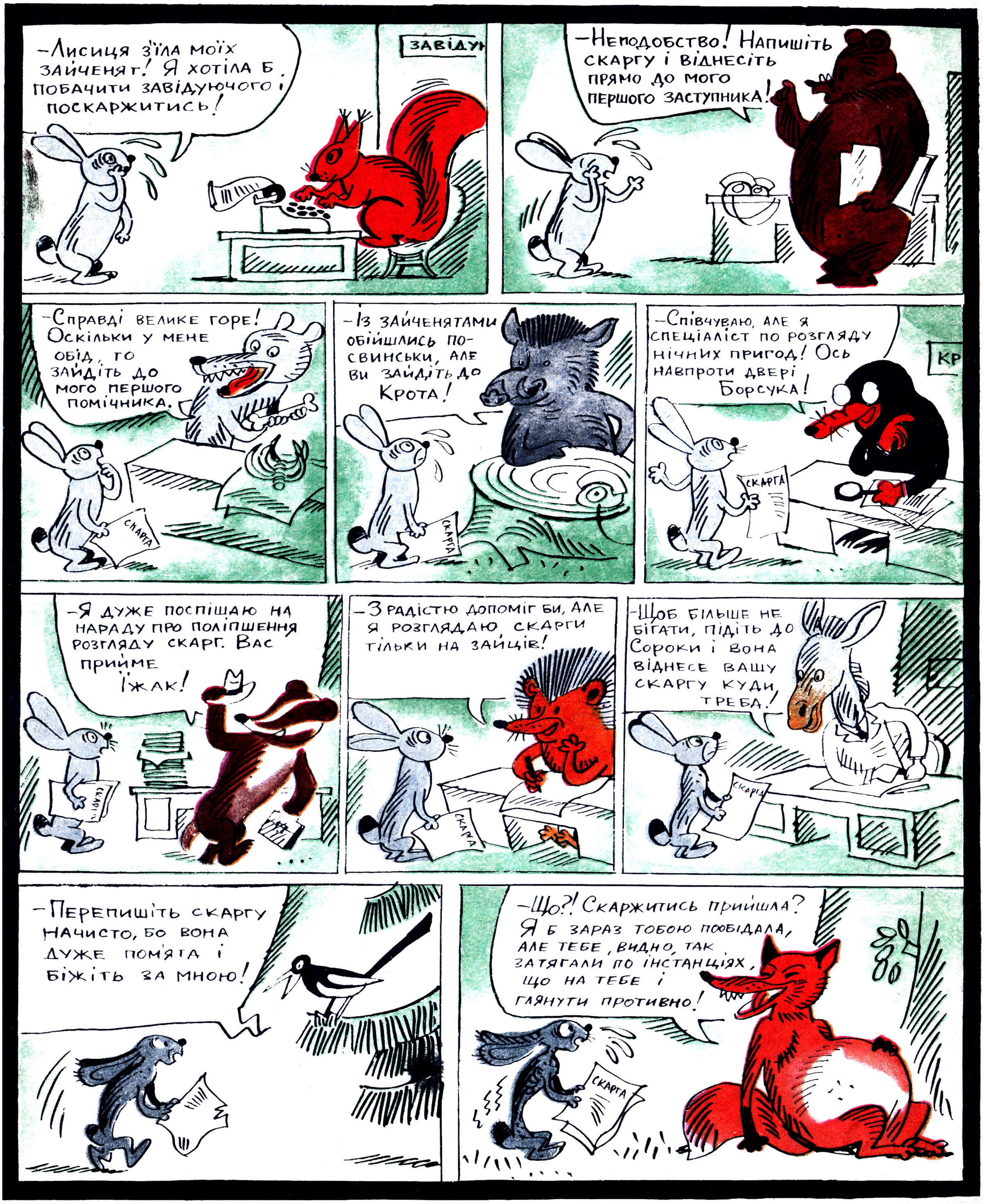

Індекс 74393